SEVGİ dünyası

SAYI: 112944 2002/07 FİYATI: 1.500.000

KADER VAR MIDIR?

Dr. Refet Kayserilioğlu

BAĞIŞLAMANIN SİMYASI

Güngör Özyiğit

BENCİLLİK

Nelda Bayraktar

İKİ YAŞAM ARASINDA

Çeviren: Acar Doğangün

SEVGİ dünyası

Aylık Kültürel ve Siyasi Dergi

Cilt: 34
TEMMUZ 2002
Sayı: 403

SEVGİ YAYINLARI TİC. LTD. ŞTİ. adına
Sahibi ve Genel Yayın Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Özenç Kayselioğlu
Hale Ürkmezgil

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoğlu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri

Kâzım Erdemoğlu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu; 80090

İSTANBUL

Mizampaj ve Teknik Danışman
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Anka Basım
0212 629 01 83

Fiyatı: 1.500.000 TL
Yıllık Abone:
18.000.000TL.
Yurt Dışı:25.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar
Dr. Refet Kayserilioğlu — 1

Kader Var mıdır?
Dr. Refet Kayserilioğlu — 2

Bağışlamanın Simyası
Güngör Özyiğit — 6

Bencillik
Nelda Bayraktar — 10

Bastıbacak
Nadide Kılıç — 14

Esinler
Olgay Göksel — 17

Kendime Mektuplar
Nelda Bayraktar — 18

Silver Birch Öğretileri
Çev: Acar Doğangün — 20

İnternetten Öyküler — 24

İki Yaşam Arasında
Çev: Acar Doğangün anısına Arın İnan — 26

Işığın Hazinesi
Çev: Nelda Bayraktar — 31

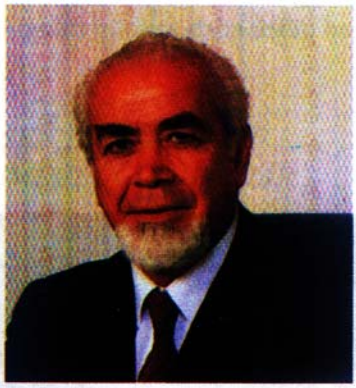
Olayları Dinlemek
Zehra İskender — 37

İstanbul'u İstemek
Nadide Kılıç — 40

Nasıl Sabırlı Bir İnsan Olabilirsiniz?
Çev: Belgin Tanaltay — 42

Hayatımız Mizah
Güngör Özyiğit — 45

Sevgili Dostlar

2002 yılı Haziran Ayı Türkiye'nin kaderinin bir belirsizliğe, hatta bir çıkmaza yöneldiği bir ay olacak. Sayın Ecevit'in uzun süren hastalığı nedeniyle görevine devam edemeyişi önemlidir. Halbuki bunun zararlarının giderilmesi için Ecevit yine Başbakan olarak, üç değerli kişiyi kendine yardımcı seçebilir. İsmail Cem, Kemal Derviş ve Hüsamettin Özkan. Bu kişiler Ecevit'e danışarak onun emirlerini aynen yerine getirirler. Buna kimsenin itirazı olamaz. Böylece Ecevit'in yokluğu fazla hissedilmemiş olur ve görevleri aksamadan devam eder. Ecevit'in bu önerimizi dikkatle dinlemesi ve uygulaması gerekir. Bu arada Devlet Bahçeli'nin birlikte karar verdikleri Avrupa Birliğine gireceğiz sözünden cayması adeta davaya ihanettir ve hoşgörülecek bir şey değildir. Devlet Bahçeli Avrupanın ortaya koyduğu dört şarta birden hayır demiştir. İdam kaldırılacak demişler, o hayır demiştir. İkincisi herkesin kendi dilinde yayın yapması, kendi dilini özel derslerle öğrenmesi imkânı ortadan kaldırılmaktadır.

Avrupa Birliğine çok yaklaşmış Türkiye'nin bu dağınık hali, bu birliği imkânsız hale getirmektedir. Türkiye'nin AB'ye girme şansı azalıyor. Bu durum elbette hepimizi üzüyor. Çünkü AB'ye girmek Türkiye için büyük bir şans ve büyük bir gelişme imkânıdır. Bu gerçeği görmemek, dar parti zihniyeti ile olayı çarpıtmak, kimseye bir şey kazandırmaz, aksine Türkiye'ye çok şey kaybettirir.

Ecevit'in muhalif partilerin oylarını alarak bu işi yürütmeye çalışması bizce imkânsız ve boş bir gayret olacaktır. Çünkü muhalif partilerin verdikleri oy karşılığında bir şey isteyecekleri aşikârdır. Nitekim öyle olmuştur. Burada Ecevit'in yapması gereken Devlet Bahçeli'nin kararını değiştirmeye çalışmaktır. O zaman her şey kolayca çözülür. AB'yi kaybetmek tehlikesi son bulur. Bunu olmaz sanmayınız, Ecevit'in tatlı yüzü, ikna etmek yönünde çabaları, bu yanlışı çözer. Aslında biraz düşününce Devlet Bahçeli'nin kararı sonuçta kendi partisine de büyük zarar verir. Etraflı düşününce bu gerçeği görmemek imkânsızdır. Herkes Bahçeli'yi Avrupa yolunu kapatan, ayağımıza gelen bu fırsatı kaybettiren kişi olarak görecektir.

En derin sevgilerimle

Dr. Refet Kayserilioğlu

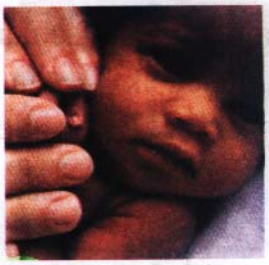
Kader Var mıdır?

DR. REFET KAYSERİLİOĞLU

HER ŞEYE KADER DİYENLER

Öyle kişiler vardır ki, onlar her şeye "kader" derler. Kendi akıl ve iradeleriyle yaptıkları işleri de, Yaratan öyle istediği için öyle yaptıklarını söylerler. Yaratan ne istiyorsa, insanlar onu robot gibi yaparlar derler. Kendi akıl ve iradelerini kabul etmezler. İnsanın her yaptığı iş Yaratan'ın isteğine uygundur. Böyle kabul edersek, insanın yaptığı yanlışların sorumlusu da Yaratan'dır. Bu durumda Yaratan güçlü iradesi ile, kullarına yaptırdığı yanlışlardan dolayı onları cehennem azabı içine sokmaktadır. Bu O'nun adaletine, O'nun yüceliğine sığar mı? O takdirde insanlara akıl ve serbest irade vermesinin gereği nedir?

İnsanın doğması, hangi ailenin çocuğu olarak yaşaması, ölmesi, kendi iradesi dışındadır,

İnsanların tüm davranışlarının Yaratan'ın istek ve iradesine tabi olduğuna inananlara ***"Kaderiyeci mezhebi"*** mensupları denir. Bu inancın yanlışlığı öteden beri açıklanagelmiştir. Ama buna rağmen bazı insanlar hâlâ kendi yanlışlarını Yaratan'a mal etmişler, "Allah öyle istedi öyle yaptım" demişlerdir. Eğer her şeyi yapan Yaratan olsa, insana niçin akıl ve hür irade verilmiştir? Niçin insanların akılları, bilgi ve tecrübelerle gelişmektedir? Yani insanlar adım adım tekâmül etmektedirler. Bu tekâmül onları gittikçe daha üstün hale getirmektedir.

GELİŞEN İNSAN KENDİ SORUMLULUĞUNU BİLİR

Bazı insanlar da kaderi hiç kabul etmezler. Kaderden bahsedenleri, kaderi savunanları gerilikle, gerçekleri görmemekle ve kendi değerlerini bilmemekle suçlarlar. Kader diye birşey yoktur. Her şey insanın kendi akıl ve iradesiyle olmaktadır.

Tekâmül eden insanların gelişen akıllarıyla ve artan bilgileri ile iyiyi kötüden, doğruyu yanlıştan kolayca ayırt etmekte, davranışları gittikçe daha eksiksiz, daha mükemmel olmaktadır.

Gelişen insanlar akıl ve bilgileri ile herkese örnek olmaktadırlar. Hattâ insani duyguları artan kimselerin gönülleri de arınmaktadır. Onlar tüm insanların kardeş olduğunu bilmekte, herkese yardım elini uzatmakta ve herkesi daha çok sevmektedirler. Bunlar Yaratan'ın yapmasıyla olmamakta, insanın gayret ve çabası ile olmaktadır. İşte o gayret ve çabayı

gösteren insan gelişmekte, tekâmül etmektedir. O gayret ve çabayı göstermeyen kişi ise, yerinde saymakta, gelişmemektedir. Oysa her ikisi de Yaratan'a aynı derecede yakındır. Her ikisi de Yaratan'ın Sevgisinden var olmuşlardır. Yaratan herkesi sever ama, gelişen, tekâmül eden ve böylece O'na yaklaşan kişileri daha çok sever. Onları kendisine daha yakın bulur. Yaratan'ı kuru kuru seviyorum diyen, ama hiçbir çabada, yükselmede, arınmada bulunmayan kimseleri, O Yüce niçin daha çok sevsin? Demek ki O'nun sevgisini daha çok kazanmak için, daha çok çalışmak, yükselmek, arınmak, tekâmül etmek gerekmektedir.

Her şeyi kendi aklıyla, hür iradesi ile yapan bir insan kaderi düşünmez. Çünkü kaderde insan iradesini aşan yüce bir irade söz konusudur. Halbuki insanın hayatındaki bütün olaylar kendi iradesi ile, kendi bilgi seviyesiyle olmaktadır. Kader olabilmesi için kendi iradesinin karışmadığı, Yüce bir iradenin olması gerekmektedir. Öyle olaylar yok mudur? Elbette vardır. Onları biraz sonra göreceğiz. Ama insanın hayatındaki, kendi akıl ve iradesiyle olan olaylar ***kader*** değildir. Onlar insanın kendi yaptığı, kendine ait olan olaylardır. İyi davranışların iyi sonuçları, insanı yükseltirken ve mutlu ederken, kötü davranışların kötü sonuçları da insanı geriletir ve mutsuz eder. Dünya hayatı insanlar için bir yükselme okuludur. Bu okulu başarıyla bitirebilmek, insanı yücelten ve mutlu eden bir sonuçtur. Okulu bitiremeyenler ise tekrar dünya okulunu yaşamaya ve eksiklerini tamamlayarak yükselmeye mecburdur.

> Tekâmül eden insanların,
> gelişen akıllarıyla
> ve artan bilgileri ile
> iyiyi
> kötüden,
> doğruyu
> yanlıştan
> kolayca ayırt etmekte,
> davranışları gittikçe
> daha eksiksiz,
> daha mükemmel
> olmaktadır.

KADER NEDİR?

Peki bu durumda kader hiç yok mudur diyeceğiz? ***Kader vardır.*** İnsan iradesini aşan öyle büyük olaylar vardır ki, insan onlara ister istemez uymak zorundadır. İnsanın dünyaya gelmesi, falan ailenin çocuğu olarak dünyada yaşaması, ölmesi, bunlar hep kendi iradesi dışında olan olaydır ve elbette kaderdir.

Şu muhteşem sözleri düşünerek dikkatle okuyunuz.

"Takdir-i İlâhi vardır. Ama çok geniş manâdadır. Siz bunu bilmek için iyi dinleyiniz. (1)

"Sizin bu dünyada insan olarak varlığınız, var oluşunuz, Takdir-i İlâhidir.

"Bu galakside, bu sistemde oluşunuz Takdir-i İlâhidir.

"Bu memlekette oluşunuz, Takdir-i İlâhidir.

"Ama kendi yanlışınız, kendi suçunuz ve eksikliğinizle yaptığınız kader değildir. Kaderi ayırmasını biliniz."

Bu dünyada insan olarak var oluşumuz, Takdir-i İlâhidir. Allah'ın takdiri ile, uygun bulmasıyla dünyaya gönderilmişiz. Hayır biz gitmeyiz diyebilir miyiz? Kaderde, Takdir-i İlâhide bizim irademiz söz konusu değildir. Türkiye'de değil de Hindistan'da veya İngiltere'de doğsaydık, hayır biz oralara gitmeyiz diyebilir miydik? Yani kaderde, bizim irademizi aşan, bize hükmeden Yüce bir irade vardır.

Böyle büyük olaylarda kaderin olması aslında insana büyük bir yardımdır. İnsanın tekâmülü için, yükselmesi ve eksiklerini tamamlaması için hangi ülke hayırlı ise oraya gönderiliyor. Bu elbette büyük bir yardımdır.

Kaderin ne olduğunu anladık. İnsanın iradesinin dışında, Yaratan'ın iradesiyle olan büyük olaylardır. Bu durumda her şeye kader diyen, kendi iradelerini ve akıllarını yok farz eden insanlar ne büyük yanlış içindedirler.

Çoğu kez insanlar kendi yanlışlarına, kendi suçlarına ve eksik bilgileri ile yaptıkları hatalara kader derler. Öylece kendilerini suçlu görmezler. Yaratan istemiş de, o da o yanlışı yapmıştır. Böylece suçu Yaratan'a yüklerler. Ama kendi iradeleriyle başarılı ve kazançlı bir iş yapmışlarsa onu asla Yaratan'a yüklemezler. O başarılı işi, onlar akıllarıyla, çabalarıyla, bilgi ve tecrübeleriyle başarmışlardır. Yani suçlar, başarısızlıklar Yaratan'dandır. İyi işler de kendilerindendir. Küçük çocuklar da aynen, bir yanlış iş yapınca onu evin hizmetçisine veya başka birine yüklerler. Ayşe yaptı, Fatma yaptı derler. Aileler çocukların bu saptırmasına gülerler. Bilgili aileler ise, çocuğa yaptığı yanlışın sorumluluğunu üstüne almasına yardımcı olurlar. Onu kötülemeden, herkesin yanlış yapabileceğini belirterek onun gerçekleri benimsemesine destek olurlar.

İnsanın tekâmülü için yükselmesi ve eksiklerini tamamlaması için hangi ülke hayırlı ise, oraya gönderiliyor. Bu elbette büyük bir yardımdır.

Her şeye kader diyenler aslında bir sorumluluktan kaçmaya çalışmaktadırlar. Böylece kendi gönüllerini rahat ettirmektedirler. Ama bilgisi gelişmiş, akıllı insanlar onların bu davranışının sebebini bilirler ve onlara gülerler. Onların bu davranışını çocukça bulurlar.

(1) Takdiri İlâhi, Yaratan'ın takdiri, O'nun uygun bularak yaptırdığıdır. Yani kaderdir.

Bağışlamanın Simyası

Güngör Özyiğit, Psikolog

Olağandışı pek çok şey vardır dünyada; ama hiçbiri insandan daha olağanüstü değildir.

Sofokles-Antigone

İnsan, doğası gereği gelişmeye, yeşermeye ve kendini gerçekleştirmeye eğilimlidir. Bu eğilim engellendiğinde, değişime uğrayarak yıkıcı bir enerjiye dönüşür.

Buna göre insan öncelikle iyiliğe, o yollar tıkandığında ise kötülüğe yönelir. İyilik de kötülük de birer "imkân" olarak insanın özgür seçimine bırakılmıştır.

Ağacın bir imkân olarak tohumda bulunması, her tohumdan zorunlu olarak ağaç çıkacağı anlamına gelmez. Ancak elverişli toprak, su ve güneş ışığı gibi uygun koşullar bir araya geldiğinde tohum ağaca dönüşür. Yeterli koşullar olmadığında, sözgelimi toprak çok ıslak olduğunda ise tohum ağaç olacak yerde çürür.

Bu örnekten yola çıkarak şöyle bir çıkarsamada bulunabiliriz: Yıkıcılık ve kötülük, ancak iyilik yolları tıkandığında, insanda beliren ikinci derecede bir imkândır. Yani kötülük tanrısal destekten yoksun olup köksüzdür. Erich Fromm'un çok güzel belirttiği gibi kötülük kendi başına varolan bir şey değildir; iyiliğin bulunmayışıdır, hayatı gerçekleştirmeyi başaramamış olmanın sonucudur.

Diğer yandan kötülüğün, iyiliğin ortaya çıkmasını sağlama yönünde bir işlevi olup, bunu yerine getirdikten sonra silinir gider. Fotoğrafın negatif filmi gibidir o; pozitifi elde etmek için bir araçtır sadece. O nedenle sevginin, bağışlama ve iyiliğin etkili simyası, dokunduğu her şeyi altına çeviren filozof taşı misali, iyi olamamanın acısını çeken kötülüğü mucizevi şekilde iyiliğe dönüştürür. Ve insana özüne dönmenin, kendi olmanın kapısını açar. Doğal eğilimine uygun olarak ona yapıcı, yaratıcı, değer üreten bir varlık olmanın birinci derecede imkânlarını sunar. Bir hayduttan hayırlı bir insan çıkarır.

Bir zamanlar Finlandiya'da ortalığa dehşet salan bir adam vardır: Karokep! İsmi korku uyandırır yüreklerde. Büyük kentlerde bankaları ve işyerlerini soyar; karşı koyanları acımasızca öldürür. Özellikle kilise ve papazlar baş düşmanıdır onun. Karokep, kısa zamanda azılı bir haydut ve katil olarak, kötü bir ün kazanır. Ama neden? Bunu derinlemesine bilen yoktur pek. Yaptıklarına bir anlam veremez kimse. Bu yüzden yakalandığında önce akıl kliniğine gönderirler onu. Oradan da bir yolunu bulup kaçar ve ortadan kaybolur. Bir daha da kimse görmez onu. Herhalde kaçarken vurulup ölmüştür diye düşünüp rahatlar herkes. Böylece Karokep'in kendisi ile birlikte korkusu da ortadan kalkmış olur.

Finlandiya'nın ünlü "tatlı kralı" Yarvinen bir tarihte iş gereği İtalya'ya gider. Cenova'da bir lokantada yemek yerken, yanında üç yakışıklı delikanlı ile birlikte şık bir adamın masasına doğru geldiğini görür. Adam kibar bir tavırla Fince sorar: "Affedersiniz efendim, siz tatlı kralı Yarvinen değil misiniz?" "Evet" diye cevap verir Yarvinen. Bunun üzerine adam kendini tanıtır: "Ben de sizin çocukluk arkadaşınız Karokep!" "Öyle mi?" diye irkilir tatlı kralı. Karokep sakin bir eda ile bu kere çocuklarını tanıştırır: "Şu gördüğünüz üç yakışıklı genç de benim oğullarım. Büyüğü İsveç'de ormancılık öğrenimi yapıyor. Ortancası en iyi Alman Üniversitesinde kimya

okuyor. En küçüğü ise Fransa'da tarımcılık öğrenimi alıyor." Sonra eski arkadaşı ile baş başa kalmak istediğini söyleyerek çocuklarından izin ister. Yarvinen'le birlikte rahatça konuşabilecekleri bir köşeye çekilirler. Şöyle bir konuşma geçer aralarında:

-Hey gidi Karokep!.. Benim çocukluk arkadaşım. Yahu seni öldü biliyorduk hep.

-Yalan da değil hani. Haydut ve katil Karokep öldü gerçekten. Ne var ki Karokep de bir insandı. Herkes gibi onun da iyi bir tarafı vardı. O iyi taraf ise hâlâ yaşıyor işte.

-Çok sevindim buna dostum. Dinliyorum seni...

-Bak Yarvinen, biliyorsun iki fakir çocuktuk biz. İkimiz de küçük yaşta yetim kalmıştık. Seni bir fırıncının yanına çırak verdiler. Beni de bir toptancı tüccarının yanına. Orada yıllarca canla başla çalıştım. Sonunda beni ambarlardan birine müdür yaptı. Durumum iyiydi. Evliydim ve üç de küçük çocuğum vardı. Günün birinde patronun fakir köylüleri nasıl kandırdığını, terazinin hileli olduğunu, yanlış tarttığını öğrendim. Tepem attı tabii. Derhal köylüleri çağırıp, kasadaki paraları dağıttım onlara. Patron gelince bir de temiz dayak attım ona. Engel olmasalardı öldürecektim de. Sonra beni yakalayıp hapse attılar. Orada iki yıl boyunca kitap okudum ve mahkûmların hayat hikâyelerini dinledim. Bu sırada kararımı verdim, insanlara ve varsa Tanrı'ya karşı savaş açmıştım. Çünkü her yerde yalan vardı. İnsanlar durmadan birbirlerini kandırıyor. Din adamları Tanrı adına ne kötülükler işliyorlardı. Tanrı'ya da insanlara da kızmıştım. İkisinden de öç alacaktım. Hapisten çıktıktan sonra, bildiğiniz gibi, şimdi anımsamak istemediğim bir sürü kötülükler işledim. En son bir kiliseye girmiş ve oradaki papazın başına bir demirle vurmuştum. Koşarken yakaladılar beni. Deli sanarak akıl hastanesine yolladılar. Oradan da bir yolunu bulup kaçtım. Ve bir gece kafasına demirle vurduğum papazın kilisesine gittim yine. Pencereden baktım. Oturmuş kitap okuyordu. Alnında bir yara izi vardı. Zili çaldım. "Kim o?" dedi bir ses. "Rahip için geldim. Ruhani bir konu hakkında görüşeceğim" dedim. Kapı açıldı. Elinde bir mum vardı rahibin. "Beni tanıdınız mı?" diye sordum. "Hayır evlâdım belleğim çok zayıfladı son zamanlarda" Kendimi tanıtarak diyalogu sürdürdüm:

-Öyleyse hatırlatayım, ben Karokep'im

-Siz cezaevinde değil miydiniz?

-Oradaydım ama kaçtım ve buraya geldim, beni saklayasınız diye..

-Buyurun, oturun öyleyse..

-Korkmuyor musunuz benden? Sizi öldürebilirim!..

-Hayır evladım, korkmuyorum..

-Niçin?

-Çünkü gözleri sizinki gibi olanlar öldürmez. Siz iyi bir insansınız aslında..

-Benim gözlerim nasıl ki?

-Hüzünlü ve derin bir kederle dolu. Ruhunuz dertli sizin..

Sonra beni odaya aldı ve yemek ikram etti. O zaman işte dayanamadım. "Beni bağışlayınız" diye çocuk gibi ağlamaya başladım. Rahip "üzülmeyiniz,

önce yemeğinizi yiyin, sonra içinizi dökûp açılırsınız" dedi. Sana şimdi anlattıklarımı ona da anlattım. Ve dedim ki: "Ben haksızlığa karşı çıktım. Tanrı'dan ve insanlardan öç almaya kalkıştım. Bunca kötülük işledim. Tanrı niye cezalandırmadı beni. Demek ki Tanrı yok. Yerde de gökte de yalan var sadece! Papaz bir ana şefkatiyle baktı yüzüme ve konuşmaya başladı: "Evladım, her yerde ve her şeyin temelinde HAK dediğimiz O'nun ince adaleti vardır. Ve hak mutlaka yerini bulur. Ancak sen bu ince adaleti göremeyecek kadar genç ve deneyimsizdin daha. Sabırlı olup, sonucu beklemeyi bilemediğinden Tanrı'yla uğraşmaya kalktın. Şimdi de beni niye cezalandırmadı diye şaşıyorsun. Oysa sebebi basit. Tanrı senin düşmanın değil. Sen nefret ve kinle dolmuş, öylece yola çıkmışsın. Tanrı ise sevgidir ve iyiliktir. Yalnız siz Tanrı'yı öldürmek istemişsiniz. O ise sizin ruhça canlanmanızı beklemiş. Ben de sizin merhametsiz bir yargıcınız veya savcınız olmak istemem. Sadece içinize dönüp çoktan unuttuğunuz o küçük, iyi Karokep'i bulmanıza yardımcı olmak isterim."

Bunun üzerine gidip teslim olacağımı söyledim. "Sakın ha!" diye sözümü kesti ve bana yol gösterdi: "Siz en Yüce Divan'a, Tanrı mahkemesi önüne çıkmışsınız. Bu mahkemede ruhunuzun canlı olduğu kararına varılmış. Sizin insanların mahkemesinde işiniz yok artık. İsa'yı hatırlayın. Ne demişti günâhkar kadına "Kalk git, bir daha günah işleme!" Siz de Karokep, varın yeryüzünün başka yerlerine gidin. Bundan böyle gittiğiniz yerde iyi ve dürüst insanın örneğini verin. Sanırım çocuklarınız var. Onları da iyi birer insan olarak yetiştirin."

Ben de öyle yaptım ve yeni bir hayata atıldım sevgili dostum Yarvinen. Güney Amerika'ya yerleştim. Orada iyi bir isim yaparak buğday kralı oldum. Üç çocuğumu da en iyi yerlerde okutuyorum çok şükür. Ne yazık ki karım bu günleri göremedi. Avrupa'dan Amerika'ya gelirken yolda sarı humma hastalığına yakalanarak öldü. Nur içinde yatsın.

İşte sevgili dostum, benim acıklı hikâyem bundan ibaret. Çocuklarım bunları bilmez. Sana her şeyi anlattım. Ola ki beni, bir zamanlar aynı mahallede birlikte oynadığın bu çocukluk arkadaşını affedersin..."

-Bir söz vardır sevgili Karokep "Anlamak, her şeyi affetmektir" diye. Seni anladım ve affediyorum elbet.

-Teşekkür ederim Yarvinen. Tanrı da her şeyi bildiğinden her şeyi affeder değil mi?!

Ne dersiniz? Karokep yakalanıp cezasını bulmalı, suçunu ölümle ödemeli veya ömür boyu hapiste mi kalmalıydı?

O zaman Fin halkı haydut ve katil bir Karokep'ten kurtulmuş olurdu belki.

Ama aynı zamanda insanlık pişman olmuş, kötülükten kesilmiş, iyiye yüz dönmüş, hayırlı, buğday kralı bir Karokep'i kaybetmiş olmaz mıydı acaba?

BENCİLLİK

Nelda Bayraktar

Elinizdeki mallardan verdiğinizde çok az verirsiniz.
Ancak canınızdan verdiğinizde gerçekten vermiş olursunuz.
Oysa canınız gibi sakladığınız mallarınız
gelecekte muhtaç olurum korkusuyla
bekçiliğini yaptığınız nesnelerden başka nedir ki?
Olur da bir şeylere muhtaç duruma düşerim korkusu,
gerçekte muhtaç durumda oluşun ta kendisi değil midir?
Su kaynaklarınız doluyken, susuz kalırsam diye korkulara kapılmak
en giderilemeyecek susuzluk değil midir?

Halil Cibran

Başkalarından medet ummaktansa, egoist olmak neden daha iyidirin cevabını şöyle veriyor bazı kişiler.

"Çünkü, kişiler ve kurumlar bizi boşluyorlar, vaatlerini yerine getirmiyorlar. Kişiye en yakın kişi yine kendisidir.

Herkes başkalarını kendi çıkarları için kullanır. Buna en yakınlarımız da dahildir.

Kendini birlikte yaşadığı kişilere adamış olan birey o kişilere bağlı kalmaya mahkumdur.

İnsanların çoğu bu dünyanın sevgi, arkadaşlık, namus, şeref, dürüstlük ve karşılıklı saygıdan kurulu olduğu biçimindeki sabit bir fikre saplanmıştır.

Kendi çıkarını gözetme düşüncesi bile, bir çoğumuzda suçluluk duygusu oluşturur.

Herkes egoist olursa ne olurdu? Herkes kendi derdi ile uğraşırdı ve mutsuzların sayısı daha az olurdu.

Toplumun her şey demek olduğu, bireyin ise hiç sayıldığı bir dünya, kendi çıkarları uğruna başkalarını hizaya getirenlerin buluşudur. Ödül olarak da size barış, birlik, güvence, mutluluk gibi şeyler vaad ederler.

Hiç kimse kendi çıkarı olmadan, bize yardım etmez. Etse bile bu sadece vicdanını rahatlatmak içindir."

MANEVİ DEĞERLERİ NİÇİN BENİMSEMEMİZ GEREKİR

Bencil olmamak, verici olmak, önce kendini düşünmemek etik değerlerin arasında sayılır. Ahlaki bir davranış olarak düşünülür. Dinler ve çeşitli öğretiler bunun üzerine kurulmuştur.

Düzenin devamı için böyle olması gerektiğinin altını çizip dururlar. İçine doğduğumuz bu manevi sistemi sorgulayıp peki ama neden diye sorduk mu hiç? Niçin manevi değerleri benimsememiz gereklidir?

Onları bize annelerimiz babalarımız öyle öğrettiği için mi?

Geleneksel oldukları için mi?

Onlara inandığımız için mi?

Onlar doğru olduğu için mi?

Yapılan pek çok bilimsel çalışma manevi değerlerin insana güven, olumluluk ve bağımsızlık duygusu aşıladığını gösterdiği için mi?

Bu soruları derinden cevaplamaya başladığımızda aslında tüm bunların insanın gerçek mutluluğu için olduğunu görürüz. Çünkü bu düzeni aramızdan biri çıkıp kurmamıştır. Bu düzen, her şeyi ve bizi bizden iyi bilen, yaptığında en ufak abes iş olmayan yüce Yaratan'ın eseridir. İnsan aklını ve gönlünü geliştirerek düzene uydukça mutluluğu da artmaktadır.

Biliyoruz ki tekâmülde merhaleler atlanamaz ancak mesafeler kısaltılabilir. Bencil insan kendi tekâmül hızını keser. Diğerkâm davranışlara sahip olmak, faydalılığı öğrenmek, zararsızlığı öğrenmek, gerçek olgunluğa, birliğe erişmek amacımız ise eğer, bencil kişi böylece kendi bindiği dalı da kesmiş olur. Nasıl olsa geçeceği tekâmül yolunu kısaltacağına uzatmış olur.

Düzende bir alış veriş esası vardır. Bencil insan hep kendine alarak bu esası bozar. Düzene ters düşer. Biliyoruz ki üzerinde rahatça dolaştığımızın, üzerindeki iyilerin oranı yüzde birin altına düşerse yeryüzü içindeki ağırlıkları dışına çıkarır. Bu bir fizik, hem de gönül kanunu olarak işler. Bencil insanlar bu oranı aşağıya çekerler. İyiliklerin ve sevginin gücü dünyamızı ayakta tutmaktadır.

Bencil insan Yaratan'dan hem akıl hem de gönül olarak uzaklaşır. Gönlü kapalı olur. Neden?

Çünkü o, hayır düzenindeki sevgi dolaşımından mahrum kalır. O'ndan gelen hayırlara adeta bir perde çeker kendi üzerine. Aklı hep kendinde, kendi çıkarında ve yalnız kendi yaptıklarını doğru bulduğu için düşünceleri de bulutlu olur. Yani aklını O'nun yolunda değil de kendi çıkarlarında kullanmış olur. Halbuki insanoğluna akıl bunun için mi verilmiştir? Akıl hürriyetimiz bize başkalarının hak sınırını geçmek için verilmemiştir. Hürriyet bize başkalarını üzmek için de verilmemiştir. Hürriyet bize düşünüp, bulup, çoğaltmanız ve yenilemeniz için verilmiştir yalnız. Belki de bizim imtihanımız budur.

Ayrı tarlalara sahip iki çiftçi düşünelim. Birisi tarlasına çok iyi bakıyor, düzenli bakımını yapıyor, temizliyor, gübreliyor ve çok iyi ekin alıyor. Diğerinin tarlasını ise ayrık otları kaplamış, taş ve kayalar dolmuş. Çiftçi bunları atıp tarlasıyla ilgilenmiyor. Halbuki güneş her iki tarlaya da birden ışınlarını, yağmur her iki tarlanın üzerine sularını gönderiyor. Ne var ki birisi bundan faydalanabiliyor. Diğeri faydalanamıyor.

Biz yükselmek, arınmak, bir olmak istiyoruz. Yaratan'ın bunu bizden istediğini biliyoruz. O'na yakın olmak istiyoruz. O'ndan gelenleri alabilecek kadar aydınlanmış olmak istiyoruz.

Çevremizde pek çok bencil insana rastlayabiliriz. Bunların bir kısmı gerçekten koyu bencil olduklarını hemen belli ederler. Bir kısmı ise üstü kapalı olan ancak belli bir süre sonra anlaşılabilecek türdendir. Bu nedenle bencillik bir renk skalası gibidir. Koyu renkten

açık renge doğru giden. Ancak elbet ki bunların hiçbirisi çıkmayacak lekeler değildir. Rengi ne olursa olsun bencilliği her yönü ile tanımak, şayet yaşantılarımızda bencil davranışlar içerisinde isek bilgisine sahip olmamız gerekir.

Burada elbet ki hepimiz noksan sıfatlardan arıyız. Ancak biz derinliğine temizlik yapmak istiyoruz. Ne kadar temizlik yaparsak yapalım, yine de derinlerde olan kirler bizi rahatsız eder. Aynen halının dibindeki kirler gibi. Bunların arasında insana zarar verebilecek gözle görülmeyen canlıların yaşaması gibi. Derinliğine ele almadığımız eksik yönlerimiz ise bir süre sonra bizi rahatsız etmeye başlar. Sağlıklı bir beden ne kadar rahattır değil mi? Gözümüz gülüyor, kulağımız iyi işitiyor, ağzımızdan tatlı söz çıkıyorsa bütün bedenimiz de ondan memnundur. Ayrıca bütün kötülükleri düşüncelerimizden attığımız zaman ne kadar hafifleriz değil mi? Bencillik işte böylesine rahat olmaktan bizi alıkoyar. Ayağımızdan bizi bağlar.

Şayet kopamadığınız şeyler varsa düşüncelerimizde, gelişmemiz için onların bize engel olacağına inanmalıyız önce. Bencillik de aynen böyle. Tam ele alınamazsa eğer kanserli bir hücrenin bütün vücudun sağlığını yavaş yavaş bozması gibi metastas yaparak diğer organların da hastalanmasına sebeb olabilir. Gitgide de bütün vücut hastalanır. Bencilliğin metastası nedir? Kıskançlıktır, gururdur, yalandır, ikiyüzlülüktür, haksızlıktır. Bunların sayılarını arttırabiliriz.

Bencillik insanı aslında sevimsizleştiren, çirkinleştiren bir eksik yöndür. Bir tür bilgisizliktir diyebiliriz. Bencil insanı aslında kimse sevemez. Bencil insanlar bile diğer bencil insanlardan bahsederken aynı şekilde sevgisizce bahsederler.

Bunları düzeltmek insanların gündem maddesine girmiyor. Bu nedenle hastalık tedavi edilemiyor. Gittikçe de artıyor. Ne diyor insanlar? "Bu devirde kimseden fayda yok. Yalnız kendini düşüneceksin. Ezilmeyeceksin. Ezeceksin. Kendini ezdirmeyeceksin. İnsanlar birbirlerine karşı hep savunma mekanizmalarını kullanmak zorundalar. Sokağa adımını atan insan hakkı her an yenilebilir korkusu ile adımını atıyor. Dolayısıyla da guardını alıyor. Yakın ilişkiler içinde bile insan yalnızlığı yaşıyor. Ve nicelerini görüyoruz ki etrafları kalabalık olduğu halde yalnızlar. Neden? çünkü herkesin kendi çıkarını önce düşünmesi geçerli değer haline gelmiş de ondan. Kendisinin de çaba sarfedip aynısını yapması gerekiyor ki rahat yaşayabilsin. Hal-

(Devamı 35. sayfada)

BASTIBACAK

Nadide Kılıç

Dünya'da olmak, sorumluluğunun yanı sıra hiç keyif vermeyen ağır bir mecburiyet gibi önüne konmuştu. Her yeni gün, kazara gölete düşen pamuk balyalarının ağırlaşarak dibe çökmesine benzeyen bir hızla onu, mecburiyetin insanı boğan girdabına doğru çekiyordu. Kurtulmak istedikçe etrafında oluşan kara bir sarmal onu insanlardan koparıp, yalnızlığın daralan atmosferine hapsediyor, sanki ciğerlerini patlatırcasına sıkıyor, sıkıyordu. Ruhunda biriken özlemleri kan ve irin olup içine akıyor, onu mecâlsiz bırakıyordu.

Oysa ki henüz bilmese de zamanın, yaşamını kolaylaştıran, dünyada ender olarak pek az insana pay edilen bir sorumluluğun ve çok kıymetli bir tecrübenin içinde soluklanıyordu... Bu tecrübe, bilincine kıvraklık, duygularına esneklik sağlıyordu. Aslında, her gün hattâ her an, kucakları dolu dolu ona geliyorlardı. Onun bilgi ve duygu varsıllığını çoğaltıp, gerçek gönül zenginliğine kavuşması için hizmet ediyorlardı, ama... o hiçbir şeyin farkında değildi. Hayatı sürdürebilmek artık onun için zül olmuştu. Sanki salt kendisinin duyup bildiği, başka insanların hiç göremeyeceği, parmaklıkları kapkalın bir hapishanede barınıyordu. İnsanlar hayatta neşe ve kederi iç içe yaşarlarken, ağlamakla gülmenin tadını hissederlerken, o görünmez hücresinde sadece gün sayıyor gibiydi.

Son nefesini vereceği gün, üstüne abanan bütün ağırlıklardan kurtulacağını, tüy gibi hafifleyip, kuyruklu yıldız gibi doğmadan ör.ce hak ettiği insani güzelliklerin içine kayacağını düşünüyordu. İnsani güzellikler... Bunları düşünürken yüreğinde nokta kadar bir delik açılıyor, neşeden kopan küçücük bir parça, ışık huzmesi gibi içine giriyordu... ki damla kadar bir ferahlık ruhunu aydınlatıp temizlemeye yetiyordu. Küçücük damla sayesinde bedeni büyüyor, genişliyor, gönlü kanatlanıp arşa ulaşmışçasına son çırpınışlarını yapıyordu. Daracık bronşlarına inen temiz ferahlık, dudaklarından ilâhi bir arya gibi dökülüyordu. Gözleri, öyle güzelliklere açılıyordu ki! daha önce göremediği pek çok şey, her köşeden, her yönden çıkıp ona kendini takdim ediyordu. Kulakları, o güne kadar duymadığı en küçük ses dalgalarını yakalayıveriyordu. Ne yazık ki bir noktalık neşe cürmü kadar iş yapıyor kaybolup gidiyordu.

Bu anlık ferahlıktan mı yoksa bilmediği bir sebepten mi nedir, hiçbir zaman canına kıymayı düşünmemişti. Her

ay aylığı ile maddi gereksinmelerini sağlarken nasıl zorlanmıyorsa, içinde, yaşadığı tinsel hapishaneye dayanmasına destek veren, henüz nedenini niçinini soramadığı bir başka noktacık daha vardı... Ama bu öyle bir yere konuşlanmıştı ki, görünmese de onun bilmesine izin veriyordu. Onun bilmesi henüz öyle şuurlu bir bilinç değildi. Köydeki anasının olanca yükü sırtlayıp gece kocasının gönlünü eylemeyi ahıra malları sokarken, bazen kızana gelmiş boğadan yediği tepiğe benzetip önemsiz saymasına eş değerdeydi. Çocukken ahırdan anasının "'uuy anam!" diye uğunmasına koşunca, anası hep "korkma oğul, kızana gelmiş zarar etmez. Babandan her akşam yiyorum. Boğa bu, yapacak." der, acıyan yerini ovalayarak mutfağa girerdi. O da dünya bu diye yaşadıklarını kulak arkasına atmaya çalışırdı. Tam beceremese de bir noktacık sabır, dalga dalga yüreğini yalayıp, çok ender insanların kaderlerine yazılmış yazgıyı itelerdi.

Yaşıyordu işte... Duyguları, düşünceleri, hayalleri çözülmeyecek bir yumak gibi iç içe geçmişti... Gün ve andan aldığı tecrübeler onu ferahlatıp, daha becerikli daha mutlu insanlara daha yakın yapacakken Gordiom'un düğümü gibi gönül kapısına abanıp kilitliyorlardı. O da gönlü ağırlaşan her insanın yaşadığını yaşıyordu. Gönlü aklından gelen iyi ve güzel düşünceleri eziyor, tecrübelerini yanlış anlamasına neden oluyordu. Dünya'ya neden gelmişti? Ne yapacaktı? Şimdiye kadar yaşadıklarından ne kazanmıştı? Hiç düşünmüyordu, daha doğrusu düşünemiyordu. Müebbet hapse mahkûm edilen insanların özgürlük hasreti ne kadar yoğun, ümitleri ne kadar cılız ise o da o denli mutlu ve ümitkârdı. Yaşamın gerçek tadı yanı başındayken, kuvvetli olabilmenin yakıcı ateşiyle kavrulduğunu hissedemiyordu. Çünkü...

Çünkü hiç kimse onu görmüyordu... Karşılaştığı, konuştuğu her insan sanki suptil bir varlıkla karşı karşıya kalmış da her an korkunç olayların içine alınacaklarmış duygusunu veren tedirginliğin gelgitlerine kapılarak onunla konuşurlardı... ya da yüzlerindeki gülümsemede 'dağlara taşlara Rabbim iyi ki benim başıma vermedin' şükrü ile karışmış bayat bir merhamet duygusu akıyordu. O da artık biliyordu; yürüyüp konuştuğu, acıkıp yemek yediği, terleyip üşüdüğü, ateşlenip hastalandığı halde çevresindeki hiç kimseden insanca muamele görmüyordu.

Köyden Türkiye'nin en büyük kentine İstanbul'a göçmüştü... kendini, yepyeni bir çevrede yeniden başlayıp, denemek istemişti. Büyük şehir herkesi ve her şeyi kendine benzetir demişlerdi.İnsan yol yordam öğrenip, adam olduğunu bilirmiş... ama yıllarca burada yaşadığı halde hiç kimse onu bilmiyordu, adını, nereli olduğunu, hayattan ne beklediğini, özlemlerini, kimin hasretini çektiğini merak etmiyor, onu insan olarak umursamıyorlardı. Köyde de burada da lâkabı değişmemişti, okyanusları aşıp Amerika'ya veya Çin'e gitse yine 'bastıbacak' benzeri bir sözcükle anılacaktı. Bastıbacaklığı o mu siparış vermişti!?. Otuz beş yıla aşkın bir ömrü, küçücük bir bedene sıkışarak geçirmeye çok mu heves etmişti !?.

Tabii ki o arzu etmeden bu beden kendisine biçilivermişti. Ne olursa olsun, kendini Gulliver'in devler ülkesinde yaşıyormuş gibi hissetse de vücudunu garipsemiyordu, Yıllar geçtikçe alışmıştı, Onun asıl garipsediği insanların ona karşı tutumlarıydı. Ne yaparlarsa yapsınlar, nasıl hitap ederlerse etsinler, gerçek anlamda varlığını kabul etmeyip, ona yapay kimlikler bularak yaşamın dışına itiyorlardı. Sanki Dünya varlığı değilmiş gibi Atmosferdeki oksijene ihtiyacı yokmuş gibi onu Boşluk'a fırlatıyorlardı. Bir dost olarak dert yanıp fikrini sormuyorlar, sırlarını paylaşmıyorlar, kızdıkları sinirlendikleri insanın dedikodusunu sere serpe önüne dökmüyorlardı. Hizmet elemanı olarak lokantada çalıştığı günlerde gözlemişti. Dedikodu yapan insanlar karşısındakilere sınırsız bir güven duyuyor. kendisi kadar kendine yakın buluyorlar, biliyorlardı. İşte, onun istediği de bilinmek, insan olarak insanlardan kabul görmekti, o kadar.

Boşluk'a itilmek kadar, inin cinin top oynadığı Boşluk'ta varlığını korumak çok kolay geliyordu ona... Çoğunlukla akşamları Boşluk'ta gezinirdi. Dünya'dan uzaklaştıkça, Yerküre küçüldükçe, bedeni devasa bir görünüme kavuşuyordu. Uzay'ın her yöresinden görünüyordu. Samanyolu Galaksisi'ne bağlı bütün gezegenlerde bizim gibi yürüyen, nefes alıp veren, aşık olup ayrılan akıl sahibi izan sahibi varlıklar onu görünce sevinçle, saygıyla onu selâmlayıp gözleriyle kucaklıyorlardı. Sevilmek, sevindirilmek: görülüp, bilinmek insanca muamele edilmek, onun için gerçek varlığının değerince yaşamaktı. Şimdi diyebilirsiniz. Hep orada kalsın, kendini görünmez hapishanesinden kurtarsın diye... Doğru ama Boşluk bir gönül gezintisinin ömrü kadar kısa sürer.

Boşluk'a dalmadığı günler çalıştığı lokantanın yakınındaki yeşil alana gidip çimene sırt üstü uzanarak gökyüzüne dalmak da hoşuna gidiyordu. Kuşlar gibi uçup semada süzülmek pek keyifliydi. O süzülürken kuşlar onu görüp "Attar'ın kuşu bu, Attar'ın kuşu yol verelim ona" diye gagalarını şakırdatarak yanından süzülünce, küçücük ciğerlerine dolan hava içindeki bütün alevi söndürüp, dindiriyordu. Ne yazık ki bu da bir nefeslik bir anda yaşanıyordu. Yeşil alanda oynayan çocukların gürültüleri de eklenince daha kısa sürüyordu.

Sema'ya daldığı bir gün çocuklar koşar adımlarla yanına geldiler. Hep birden "Abi bir oyuncumuz eksik gelemedi yerine geçer misin? Bak fazladan forma da var, sana da uyar" diye yalvardılar. O yerinden doğruldu; "Ben pek futbol oynamadım. Daha doğrusu hiç..." Sözünü bitirmesine izin vermediler. "Hiç mi televizyonda maç seyretmedin be abi! Seyretmişsindir mutlaka!" İçinin kıpır kıpır oynadığını hissetti. Önce başı döndü... Hayali hücresini delen bir noktacık ışık huzmesi genişleyip, baş ucunda duran güçlü bembeyaz bir ışık oldu. Bir kristalde kırılmış da renklere ayrılmış gibi onun vücudunda değdiği her yerde yedi renk belirdi, yedi noktaya güç olmak için.

O günden sonra tatil günlerini hep o çocuklarla geçirdi. Bir futbolcu kadar profesyonelce kuralları bildiğinden, yıllarca onları çalıştırdı. Klüp kurdular. Küme atlayarak birinci lige çıkmalarında en etkili rol onundu. O'nu dünyanın en mutlu insanı yaptılar. Bütün ülkesi onunla onur duyuyor.

Küçük gönüller küçülmesini iyi bilenleri gerçekten iyi bilirler.

e s i n l e r

Erdemli yaşamaya çalışan kendi özünü bulur
O arada mutluluğu da sağlama almış olur.

* * *

Dere olmayı bırak, yanına başka suları da tak
Bir olmaya bak ve bir ırmak gibi ak

* * *

Bir görmeyle çok şey anla
Ve üstünü sen tamamla

* * *

Mezar kesin ve son istirahat yeri
Dinlenir orada yaşam yorgunlarının bedeni

* * *

İnsan sonu baştan düşünmeli
Zevkler de yaşa uygun düşmeli

* * *

Elindedir insanın kendini imarı
Bilge kişi, kendi mutluluğunun mimarı

* * *

Ne o yana dön ne de bu yana
İşlerindir seni sana gösterecek ayna

* * *

Özgünlüğün önünde saygıyla eğil
Her şey herkese uygun değil

o l g a y g ö k s e l

Kendime Mektuplar

İşte içine iş toplantıları katılmış bir seyahati de geride bıraktım ve döndüm. Ev sahibi firma bizim için güzel etkinlikler hazırlamıştı. Öncelikle GAP beni çok heyecanlandırdı. Kuru topraklar verimli tarlalar haline gelmiş. Sebzeler ve meyveler bir yana girişimciler çiçek yetiştirip yurt dışına satıyorlar. Hem de en güzel bir şekilde, usulüne uygun olarak. Böyle olduğu için de Avrupa çiçek üretimimizden çok memnunmuş. Çocukluğumdan bu yana ülkemin bu bölgesinde böylesine güzellikler yaşamamıştım. Ancak uzmanlar o topraklar için ileride bir tehlikenin varlığına dikkat çektiler. Yoğun sulamanın toprağın derinliklerine inmediğini ve toprağın kimyasal yapısı nedeniyle ileride çoraklık yaşanabileceğine dikkat çektiler. Dilerim bu yaşadıklarımız birer rüyadan ibaret olmaz.

Çünkü güzellikleri görmeye, başarıya, ilerlemeye çok ihtiyacımız var. Canım dostum gelelim Mardin'e. Dilerim seninle de gideriz oralara. Mardin'in küçük bir bölümünün Doğu Anadolu Bölgesine kaydığını biliyor muydun? Mardin'in taşlarına adeta kutsallık sinmişti. Kutsallığın kendine has sükûneti vardır. İçindeki geçmişin gizemiyle yeniyi buluşturur. Ne de olsa İ.Ö. 3000 yılından beri varolan bir yerleşim merkezi. Ancak senin de söylediğin gibi taşlar artık çocuklarla oynamıyordu. Bu duyguyu inan ben de yaşadım orada. Pek çok turist kafileleri gördüm. Demek ki hayli ilgi çekiyor buralar dedim. İnsanlar buradaki tarih için geliyorlardı. Binlerce yıl öteden beri taşların içlerine sakladıkları gizemi tek tek şifrelerini çözer gibi çözmek için. Yerli turistlerin sayısı da hatırı sayılır derecedeydi hani. İnanır mısın böylesine bir yerde bu kadar çok camiyi, medreseyi ve diğer dinlere ait kutsal yapıları birarada göreceğimi tahmin edemezdim. İsimleri Mar ile başlayan (biri Mar Behnam diğeri de Mar Mihail) manastırları bile vardı. Bunlar seyahatimin güzel yanları idi ancak bir de madalyonun öte tarafı var tabii. Buraların yazları çok sıcak oluyor. Köylüler sürekli duvar diplerindeler. Sadece sıcaktan değil. Çünkü doğru dürüst işleri yok. Bu nedenle duvar diplerinde çömelmiş sürekli sigara saran kişileri görüyorsun. Kışları da böyleymiş bu insanların. Kentlilerin de durumu bundan pek farklı değildir herhalde. Çevresindeki yerleşim merkezleriyle irtibatı zor. Aileler çok çocuk yapıyorlar. Onların karınlarını doyuramıyorlar. Fakirlik korkunç. Kadınlar genç yaşta helak olup gidiyorlar burada. Ve Türkiye'de nüfusa vuracak olursak en çok özürlünün yaşadığı yerin Mardin olduğunu tahmin eder miydin? Nedeni çok basit akraba evlilikleri. Kent merkezindeki hastanenin anastezi uzmanı bile yok. Köylerdeki sağlık ocaklarının ebeleri yok. Canım dostum turistik seyahat deyip vatanımızda yolculuk ediyoruz ama gördüklerimizin öte tarafı da bizi çok üzüyor. Ülkemin batısındaki modern şehirlerde oturanlar, benim gibi büyük firmalarda çalışanlar Doğu'nun gizemine ve tarihine merak salıp, büyük bir heyecanla seyahatlerine çıkıyorlar. Bazıları "Ben Doğu'nun hayranıyım" deyip entelektüel konuşmalar yapıyorlar. Geriye döndüklerinde başlarını döndüren tarihi, onları heyecanlandıran şeyleri büyük bir zevkle anlatıyorlar. Seyahatlerinden zevk almaları ne güzel. Onlara katılıyorum ama oralarda yaşanan bu zavallılıklar taşların üzerine yağan asit yağmurları gibi olmuyor mu? O insanlar oradaki tarihin doğal bir dekoru değiller ki! Düşünebiliyor musun tarihi yapılar orada yaşayanlardan binlerce yıl eski, orada yaşayanlar ise günümüzden geri. Mardin uzun süre hafızamdan silinmeyecek besbelli. Dilerim ülkem bütün kaslarını çalıştıran bir beden gibi olur. Aksi taktirde bir kolu pazulu, tuttuğunu koparan olacak ama diğer kolu hep zayıf kalacaktır.

Canım dostum kendine iyi bak. Güzel mektuplarını bekliyorum. Haklısın Nemrut'a birlikte çıkmalıyız. Orası dediğin kadar hattâ daha da ötesinde güzel. Yarınki güneşi hep birlikte görelim.

Özde bir kardeşin...

Nelda Bayraktar

Çeviren: Acar Doğangün anısına
Arın İnan

SILVER BIRCH KİMDİR?

Eski sayılarda Silver Birch Öğretileri'nden bazı bölümler okumuş ve ondan çok şeyler öğrenmiştik. Ya Silver Birch'ün kendisi? O kimdir? Nereden gelmiştir ve dünya misyonundaki yeri ve anlamı nedir? Daha önce yapılan çevirilerde bu konu üzerinde pek durulmamış. Oysa verdiği bilgiler dikkatle incelenirse, misyonunun son derece önemli olduğu fark edilecektir. O aslında spiritüel bilgilerle Yeni Çağ'ı başlatacak Doğru Yaşam Bilgileri arasında bir köprü ve Doğru Yaşam Bilgileri' nin girişidir. Aynı bir zamanlar yeni bir çağ açan Hz. İsa ile, eski peygamberler arasında o yeni çağın gelişini müjdeleyen Hz. Yahya'nın misyonu gibi...

BİZ ÖLDÜKTEN SONRA

Silver Birch ile yaptığımız celselerden birinde öte âlemin yapısı ve orada yaşayanlarla ilgili konular konuşuldu. Silver Birch öte âlemin alt kademelerindeki hayatın her detayına kadar maddi dünya ile aynı olduğunu söyledi.

Celseye katılanlardan biri "Öte âlem ile bizim dünyamızın bu kadar aynı olmasını tam kavrayamıyorum" dedi.

Silver Birch şunları söyledi: "Bu böyle olmasaydı henüz tam tekâmül etmemiş ruhlar öte âleme dayanamazlardı. Bunun kolay olması gerek. Öte âlemdeki yaşam gerçekten sizin dünyanızı andırır. İşte bundan dolayıdır ki pek çok ruh buraya geçiş yaptığını bilmez bile.

"Öte âlem tamamen bir düşünce dünyasıdır. Orada düşünce gerçeğin kendisidir. Çünkü düşünce yaşamın her ifadesini ve hareketini şekillendirir ve bir kalıba sokar. Yaşama bakışları hâlâ maddesel olan pek çok kadın ve erkeğin burada düşüncelerini ifade etmeleri de dünyadaki fiziksel terimlerle olmaktadır.

"Onların, yaşamı maddesel bakış açısından ayrı düşünmeleri mümkün değildir. Onların bilinçlerine bunun dışında bir yaşam olabileceği fikri bile işlememiştir. Bu nedenle ruhsal aktiviteleri gözlerinin önünde canlandıramazlar. Astral yaşamın da kademeleri vardır çünkü tekâmül de böyledir. Gittikçe tekâmül eden ruhların da sonradan görmeye başlayacağı gibi yaşam maddenin ötesinde bir şeydir. Ruhsal aydınlanmanın şafağı sökmeye başladığında astral âlemde ölünür ve ruh dünyasına doğulur. Böylece pek çok ölümler ve doğumlar birbirini takip eder."

"Astral dünyadaki insanların tecrübeleri öznel mi yoksa nesnel midir?"

"Nesneldir çünkü ilerleme kaydedildikçe bir öncekini ardınızda bırakırsınız. Ruh kendi kalitesini artırdıkça ki bunu büyüme, gelişme ve tekâmül ile yapabilir ruh yaşamının bir sonraki kademesine gelir. Bu nedenle nesneldir diyebiliriz."

"Orası bir rüya âlemi de değildir değil mi?"

"Buraya geçer geçmez onlar için bir rüya âlemidir. Ancak onun içinde yaşarken gerçek bir dünyadır. Sadece karşılaştırmalar yaparak rüya âlemi diyebiliriz. Çünkü rüyalarınız da onları görürken sizler için birer gerçektir. Siz uyandığınızda bunun bir rüya olduğunu söylersiniz. Bir ruh astral âlemin alt kademelerindeki tecrübelerine daha sonradan "onlar birer rüyaydı" diyebilmektedir. "

"Öte âlemdeki yaşamımıza daima bu düşük astral kademeden mi başlarız?"

"Oh, hayır burası tam yapılanmamış yani tekâmül seviyesi daha aşağıda olanlar içindir. Bunlar spiritüel gerçeklerin varlığından haberdar bile değillerdir. Maddenin dışında bir şeyi tahayyül etmeleri çok zordur. Astral dünya ruh dünyasının bir katmanıdır. En aşağıdan en üst kademelere kadar hepsi aslında tek bir dünyadır. Su geçirmez bölümlere ayrılmış bir dünya değildir. Sizin anlayacağınız tabirlerle konuşmamız gereklidir elbet."

"Sizler büyürsünüz ve büyüdükçe tekâmül edersiniz. Ölürsünüz ve yeniden doğarsınız. Astral bedeninizi dünyadaki bedeniniz gibi kaybetmezsiniz. Düşük olan sizden ayrılmaya başladığında o daha da rafine hale gelir. Ölüm aslında bir transformasyondur yani düşük olandan daha ilerisinin, gelişmişinin doğmasıdır. Ne zaman ruh dünyasını sizlere anlatmaya kalksak daima zaman ve uzayın kısıtlaması ile karşılaşıyoruz bu nedenle zor-

luk çekiyoruz. Aşağıda olan yukarıdakini, sonlu olan sonsuzu kavrayamıyor. Sadece anlamaya çabalayınız böylece anlama kapasitesini artırabilirsiniz."

"Astral dünyada kalp ve nabız atışlarımız var mıdır?"

"Bu organlara sahip olup olmamaları onların bilinç düzeylerine bağlıdır. Onlar ölümden sonra bir hayatın varlığına inanmayanlardan ise madde dünyanıza tamamen eş olan bir dünyada yaşarlar. Beden fonksiyonları da her detayına kadar aynı olur."

"Öte âlemi gerçekten anlayan ve bilen birinin geçişi nasıl olur?"

"Astral bedenin yoğunluğu azaldıkça bu organlara gereksinim duyulmadığını anlar. Kullanılmayan organlar da sonunda atılır"

"Bu geçişin hemen akabinde mi olur yoksa tedrici midir?"

"Bu da sizin bilinç düzeyinize bağlıdır. Bilinç düzeyiniz arttıkça ayarlama yapmanız da azalır. Bizim dünyamızda bilincin kral olduğunu her zaman hatırlamanız gerekir. Burada aklın dikte ettiği her şey gerçektir. Yukarı âlemden, daha üst planlardan sizlere görünen varlıkların bir şekilden ziyade neden ışık olarak gözüktüklerini anlayabiliyor musunuz?" Çünkü onlar kendilerini yani şahsiyetlerini maddesel olarak ifade etme ihtiyacında değillerdir artık."

"Daha üst planlardaki varlıklar hangi şekildedirler?"

"Güzelliğin bir şekli var mıdır? Aşkın ve sevginin bir şekli var mıdır? Ya ışığın?"

"Ruhlar şeklin ötesine geçtiğinde birbirlerini renklerle mi tanıyorlar?"

"Evet. Sizin beş duyunuzla algıladığınız renkler olduğu gibi bunların ötesinde de renkler vardır. Üst planlardaki öğretmenlerimizi onların sözlerindeki ışıktan tanıyoruz. Burada düşünceye ışık ve aydınlanma eşlik eder."

"Öte âleme geçen arkadaşlarınızı ve akrabalarınızı düşünün. Onlar gerçek insan varlıklardı. Onlar eskiden olduğu gibi sizinle ilgilenmek istiyorlar. Onlar konuşamıyorlar, siz de onları duyamıyorsunuz ancak onlar buradalar ve size ellerinden gelen en büyük yardımları yapmak arzusundalar. Onlar size sizin tahmin ettiğinizden öte yakınlar. Sizin sırlarınızı, arzularınızı, dileklerinizi, ümitlerinizi ve korkularınızı biliyorlar. Sizleri ruhlarınızın gelişmesi için desteklemek istiyorlar. Onlar gölgeler içindeki varlıklar değillerdir onlar sizleri hâlâ seven ve yakın olmaya çalışan gerçek erkekler ve kadınlardır."

"Ölüler zamanlarını nasıl geçirirler?"

"Onların zaman kavramı da bizimki gibi midir?"

"Orada çalışmak var mıdır? Kendilerini nasıl eğlendiriyorlar?" tarzındaki sorulara Silver Birch şöyle cevap veriyor: "Bu soruların cevapları pek çok kez verildi. Sizin zaman kavramınız bizimkinden farklıdır. Biz sizin zaman kavramınıza bağlı değiliz.

"Siz saniyelerinizi, günlerinizi ve saatlerinizi hep dünyanın güneş etrafında dönüşüne göre ayarlıyorsunuz. Bizim ise gündüz ve gecemiz yoktur. Bizim ışık kaynağımız sizinki gibi değildir. Bu nedenle sizin zaman kavramınızdan farklı bir zamana sahibiz. Bizim zaman kavramımız kendi spiritüel durumumuzla alakalıdır. Bizler zamanı hoşnut olma durumumuzla ölçeriz. Zaman bizim için zihni bir tecrübedir.

"Daha aşağı kademelerde yani ha-

yatın daha mutsuz ve zevksiz olduğu yerlerde zaman çok uzunmuş gibi gelir. Daha yukarılarda daha fazla zihinsel ve ruhsal aktivite vardır ve buralarda zaman değişik bir kavram kazanır.

"Herkesin kendine göre yapacağı bir iş vardır burada. Aklımızın ve ruhumuzun yapması gereken pek çok iş vardır. Bunları sizin maddi terimlerinizle algılamanız kolay değildir."

"Şayet zaman kavramınız bizimki gibi değilse birisi ile buluşmak istediğinizde nasıl bir zaman veriyorsunuz?"

"O zaman ona bir düşünce yolluyorum. Böylece yazılı bir şey göndermem söz konusu olmuyor."

"O kişi ile belli bir saat ve dakikada buluşmanız gerekiyorsa ne olacak?"

"Dediğiniz şey burada o şekilde olmuyor. Benim bir yere çağrılmam gerekiyorsa bunu bana düşünce olarak yolluyorlar ben de kabul edip onlara katılıyorum. Burada hatıra defterleri yoktur çünkü burası aklın ve ruhun dünyasıdır.

"Orada trenler var mıdır?

"Yakalamak istediğiniz bir tren olmadığı sürece burada tren yoktur. Bunu anlamak zor oluyor değil mi? Sanki bir rüya gibi. Rüyalarınızda bile bir gemiye binmek istersiniz. Gemi oradadır çünkü gemiyi siz yaparsınız ve size gerçekmiş gibi gelir. Gemiye insanlar doluşur ve kalkar. Gerçekliğin de göreceli bir kavram olduğunu unutmayınız."

"Bu göreceliği bazen dünyanızda da yaşarsınız. Her saat sizin için aynı değildir. Bazen 5 dakika size uzun gelebildiği halde mutlu geçirdiğiniz 1 saat size kısa gelir."

"Oradaki herkesin bir evi var mıdır?"

"Evet. Şayet isterlerse herkesin bir evi olur. Bazıları ise bunu istemez. Bazıları kendi evlerini kendileri inşa ederler."

"Şayet çok arzu ederseniz onu kazanabilirsiniz. Evinizin tarzı ise tamamen size kalmıştır. Bu tarz davranışların aslında ruhun alışkanlıklarından kaynaklandığını da unutmayınız. Alışkanlık da ruhsal bir davranıştır ve öldükten sonra devam eder."

"Buradaki dünyada parlamento da yoktur. Çünkü başkalarının hayatını düzenleyecek kanunlara gerek yoktur. Burada işleyen doğal bir yasa vardır. Buradaki varlıkların fiziki bedenleri yoktur. Onlar artık kendilerini ruhsal formda yani doğal yasanın emrettiği biçimde ifade etmektedirler."

"Orada konserler, tiyatrolar, sinemalar var mıdır?"

"Buradaki müzelerde dünya yaşamına ait olan objeler bulunduğu gibi ruhsal hayatla ilgili ilginç koleksiyonlar da bulunabilir. Örneğin henüz dünyada yetişmemiş çiçeklerimiz vardır bizim. Doğal hayatın henüz size yansımayan formuna sahibiz biz.

Burada her zaman konserler verilir çünkü pek çok müzisyenimiz var. Bunların pek çoğu da üstaddırlar. Onlar büyük izleyici kitlesi tarafından izlenilmek isterler. Tiyatrolara gelince bunlar da çeşitlidir. Bazıları dramatik nedenlerle, diğerleri kültürel veya eğitsel nedenlerle sahneye konulmaktadırlar. Dünyanızda sahip olunan yetenekler ve özellikler buraya da taşınır. Ölüm daha da büyük bir özgürlük kazandırır bu yeteneklere."

"Orada gazeteler ve radyo var mıdır?"

"Hayır burada iletişim için radyoya gerek yoktur. Burada telepati vardır.

(devam edecek)

Düşündürecek Bir Olay

Jack yavaşlamadan önce Takometreye baktı. Hız limitinin 50 mil olduğu yerde 73 mil ile gidiyordu ve son dört ay içerisinde dördüncü defa polis tarafından durduruluyordu. Bir insan nasıl bu kadar şanssız olabilirdi?

Jack arabasını sağa çekti. "İnşallah şu anda yanımızdan daha hızlı bir araba geçer" diye düşünüyordu.

Polis elinde kalın bir not defteri ile arabadan indi. Bob? Bu Polis Kiliseden Bob değil mi? Jack iyice arabasının koltuğuna sindi. Bu durum bir cezadan daha kötüydü.

Kiliseden tanıdığı bir polis, arkadaş olduğuna bakmaksızın birini durduruyordu. Hem de hızlı gidip, trafik kurallarını ihlâl ettiği için.

- "Merhaba Bob" Jack gülümsüyordu. "Beni, karımı ve çocuklarımı görmek için eve giderken yakaladın."

- "Evet öyle" Bob umursamaz görünüyordu.

- "Son günler eve hep çok geç geldim. Çocuklarım beni uzun süredir hiç görmedi. Ayrıca Diana bana bu akşam patates ve biftek yiyeceğimizi söyledi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

- "Evet ne demek istediğini anlıyorum. Ayrıca trafik kurallarını ihlâl ettiğini de biliyorum" diye cevapladı Bob.

- "Eyvah! Bu taktik fazla işe yaramayacak gibi. Taktik değiştirmek gerekli" diye düşündü Jack "Beni kaç ile giderken yakaladın?"

- "Yetmiş. Lütfen arabana girer misin?" dedi Bob.

- "Ah Bob, bekle bir dakika lütfen. Seni gördüğüm anda Takometreye baktım. Sadece 65 ile gidiyordum."

- "Lütfen Jack, arabana gir" diye üsteledi Bob.

Jack canı sıkkın bir şekilde arabasına girdi, kapıyı çarparak kapattı. Bob not defterine bir şeyler yazıyordu. "Bob niye benim ehliyetimi ve araba ruhsatımı istemiyor ki" diye düşündü Jack. Ne olursa olsun, bundan sonra kilisede bu adamın yanına oturmaktansa, bir kaç Pazar Jack Kiliseye gidemeyecekti.

Bob kapıyı tıklatıyordu. Jack arabasının penceresini 5 cm kadar açtı. Bob, Jack'a bir kâğıt verdi ve gitti. "Ceza değil bu" diye kendi kendine söylendi Jack. Bir anda sevinmişti. Bu bir yazıydı ve kâğıtta şunlar yazıyordu:

- "Sevgili Jack, benim bir kızım vardı. Altı yaşındayken çok hızlı araba kullanan biri tarafından öldürüldü. Bu kazadan dolayı, adam cezalandırıldı. 3 ay hapishane cezasıydı bu. Bu adam hapishaneden çıkınca kendi çocuklarına sarılıp, öpüp, onları tekrar koklayabildi. Ama ben... Benim kızımı tekrar koklayabilip, öpebilmek için, cennete gidinceye kadar beklemem gerekiyor. Bin defa adamı affetmeye çalıştım. Bin kere de başardığımı zannettim. Belki başarmışımdır, ama hâlâ kızımı düşünüyorum. Lütfen benim için dua et ve dikkat et Jack, tek bir oğlum kaldı."

Jack 15 dakika kadar bir süre yerinden kıpırdayamadı. Daha sonra kendine gelip, yavaş yavaş evine gitti. Evine varınca, çocuklarına ve karısına sıkıca sarıldı. Hayat çok değerli, sürekli dikkat et. Dikkatli araba kullan ve başkalarının hakkına saygı göster. Hiçbir zaman unutma, istediğin kadar araba satın alabilirsin, ama insan hayatını...

Cennet

Kadın ve hayattaki tek arkadaşı olan köpeği bir kazada birlikte ölmüşlerdi. Gökyüzüne çıktıktan sonra bembeyaz bulutların arasında dolaşmaya başladılar... Kadın çok susamıştı... biraz su bulabilmek ümidiyle yürümeye devam ederken, birden kendilerini muhteşem bir manzaranın karşısında buldular... rengârenk çiçeklerle süslü bir bahçe, altından yapılmış bir bahçe kapısı ve onları karşılayan beyazlar içinde bir adam. Kadın köpeğiyle birlikte adama yaklaştı ve sordu:

"Afedersiniz... burası neresi?"

Adam ona gülümsedi: "Burası Cennet, efendim"

Kadın bunun üzerine sevinçle "Harika!.." dedi "Peki bana biraz su verebilir misiniz? Gerçekten çok susadım"

Adam cevap verdi: "Tabii efendim, içeri girin... içeride dilediğiniz kadar su bulabilirsiniz..."

Böylece kadın köpeğine döndü, "Haydi oğlum içeri giriyoruz" diyerek kapıya yürüdü... ama adam onu birden durdurdu:

"Üzgünüm efendim, köpeğiniz sizinle gelemez... hayvanları içeri almıyoruz..."

Bunun üzerine kadın bir an durdu, düşündü ve geri dönüp köpeğiyle birlikte geldikleri yolun tam ters yönünde yürümeye koyuldular. Bir süre geçtikten sonra kendilerini bu kez tozlu çamurlu bir yolda buldular ve yolun sonunda karşılarına çiftlik girişini andıran bir kapıyla yırtık pırtık elbiseli bir dede çıktı... kadın sordu:

"Afedersiniz... bana biraz su verebilir misiniz?"

Dede "İçeri gel" dedi. "Kapıdan girdikten sonra sağ tarafta bir çeşme var..."

Kadın sordu: "Peki arkadaşım da benimle gelip oradan içebilir mi?"

Dede "Tabii..." dedi. "Çeşmenin yanında köpeğinin de su içebileceği bir kâse bulacaksın..."

Bunun üzerine kadın kapıdan girdi... biraz yürüdükten sonra sağ tarafta çeşmeyi buldu. Kadın çeşmeden, köpek de oracıktaki kâseden doya doya içerek susuzluklarını giderdiler. Derken kadın geri giderek girişte bekleyen dedeye sordu:

"Su için çok teşekkür ederim... peki burası neresi?"

Dede "Burası cennet" dedi... bunu duyan kadın şaşırdı:

"Ama nasıl olur? Az önce burası gibi kırık dökük olmayan muhteşem bir yere gittik ve orasının da cennet olduğunu söylediler..."

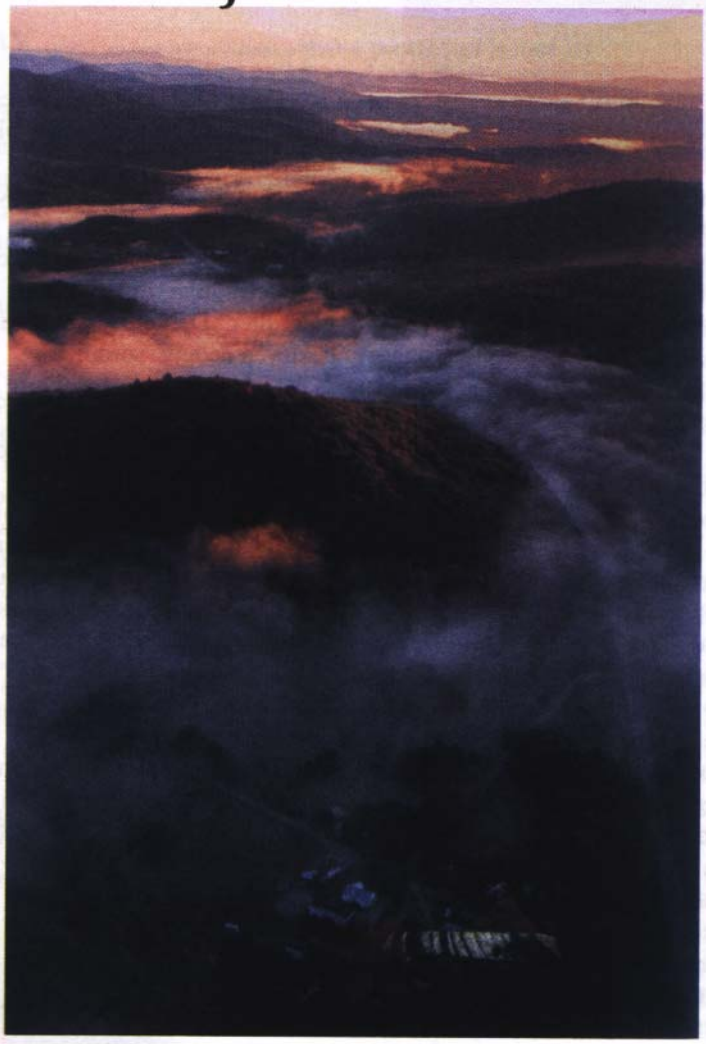
Dede "şu rengârenk çiçeklerle süslü altın kapılı yer mi?" dedi. "Ama orası Cehennem..."

Kadın iyice şaşırmıştı: "Peki ama orası sizin adınızı kullanarak insanları kandırıyor diye hiç kızmıyor musunuz?"

Dede gülümsedi: "Kızmıyoruz... çünkü onlar kendi çıkarı için en iyi arkadaşını yarı yolda bırakanları Cennet'ten uzak tutuyorlar..."

İki Yaşam Arasında

Dr. Michael Newton
Çeviri: Acar Doğangün anısına
Arın inan

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz "İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu" adlı dizide Dr. Newton'un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton'un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

Sağlıklı bedenleriyle intihar eden ruhlara ne olmaktadır? Bu ruhlar, geçmiş hayatlarında verdikleri söze uymadıkları için rehberlerinin ve grup arkadaşlarının gözünde küçüldüklerini hissettiklerini anlatmaktadırlar. Ellerine verilen fırsatı harcamış olduklarından dolayı da sanki şerefleri zedelenmiş gibidir. Yaşam bizlere verilmiş bir hediyedir ve kullanımımız için bizlere bahşedilen bedenler üzerinde epey bir düşünce gücü harcanmıştır. Bizler bu bedenlerin emanetçileriyiz ve bunu böyle devam ettirmemiz için de söz veririz. Süjelerimin de dediği gibi bir nevi kontrat imzalarız. Genç ve sağlıklı bir bedene sahip olan bir kişi intihar ettiğinde ruhsal öğretmenler bunun henüz olgunlaşmamış ve sorumluluktan yoksun bir davranış olduğunu düşünürler. Ruhsal üstadlarımız yaşamlarımız ne denli zor olursa olsun sahip olduğumuz bedenlerimizle onu bitirebilme cesaretimize güvenmişlerdir. Onların sonsuz sabrı vardır fakat sürekli teşebbüs edilen intiharlara karşı hoşgörüleri de başka bir şekle dönüşmeye başlar.

Bir keresinde onunla görüşmeye başlamadan bir yıl önce intihara teşebbüs etmiş bir hastam olmuştu. Onunla yaptığım hipnoz seansları esnasında önceki hayatlarında yaşamını mahveden bir şekilde yaşamış olduğunun delillerini topladık. Bir önceki hayatını takiben Ruhsal üstadları ile yüz yüze geldiğinde ona şunları söylemişlerdi:

"İşte bir kez daha erkenden buraya geldin ve bizi hayal kırıklığına uğrattın. Hâlâ her intihar edişinde aynı sınavın daha da zorlaştırıldığını öğrenemedin mi? Pek çok nedenden dolayı bu davranışın bencilce. Geride bıraktığın ve seni seven insanların üzüntüsüne sebep oldun. Sen ve senin gibiler sizlere verilen bu mükemmel bedenleri daha ne kadar atmaya devam edeceksiniz? Kendine acımaktan ve kendini kapasitenin altında görmekten vazgeçtiğine hazır olduğunda bize haber ver."

Hastalarımla yaptığım pek çok seansta böylesine sert bir konuşmaya tanık olduğumu hatırlamıyorum. Aylar sonra bu hastam bana yazarak ne zaman aklına intihar etme fikri gelse yeniden bu üstadla yüz yüze gelmemek için bu fikri kafasından hemen kovduğunu söyledi.

Sağlıklı bedenlerle ilgili intihar vakalarında bu ruhların başına bir veya iki şey gelir. Eğer onlara verilen yaşam sürelerinde sürekli intihara teşebbüs eden bir tip değillerse kendi istekleriyle genellikle kısa bir zaman sonra yeniden dünyaya gönderilirler. Bu ölümlerini takiben 5 yıl içinde olabilir.

Yaşamlarında sürekli intihara teşebbüs eden ve sonunda bunu başaranlar ise hiç kimsenin olmadığı sadece suyun, ağaçların ve ormanların olduğu sessiz ve sükûnetli ortamlara gönderilirler. Onları orada sadece rehberleri ziyaret edip kendi yansımalarını onlara gösterirler ve kendilerini değerlendirmeyi öğretirler. Bu tarz yerler aslında çok sıkıcıdırlar. Çünkü siz bir bankın üzerinde yalnız başınıza oturup suyu seyrederken takım arkadaşlarınız dünyada sayısız fırsatların peşinde koşarak tekâmüllerine devam etmektedirler. Bu tarz bir ceza metodu aslında işe yaramıyor da değildir çünkü bu ortamdan

gruplarına geri dönen ruhlar tazelenmekte ancak pek çok fırsatı kaçırmış olmanın da üzüntüsünü çekmektedirler. Tüm bunlara rağmen dünyaya hiç alışamamış ruhlar da vardır. Bunlar da gelecekteki enkarnasyonları için başka dünyalara gönderilmektedirler.

OLAY 29

Amy 1860 yılında henüz 16 yaşında iken kendini öldürdüğü İngiltere'deki küçük bir çiftlikten ruh dünyasına henüz dönmüştü. Bu ruh tekrar gelmek için 100 yıl bekleyecekti çünkü kendisiyle ilgili şüpheleri vardı ve bunları ele almaktan yoksundu. Amy henüz evli olmadan hamile kaldığı için kendini göle atmıştı. Sevgilisi Thomas ise tamir ettiği çatıdan bir hafta önce düşerek ölmüştü. Birbirlerini deliler gibi seviyorlardı ve evlenmeyi düşünüyorlardı. Thomas öldüğünde kendisinin de ölmesi gerektiğini düşünmüştü. Dedikodulardan ve ailesinin şerefinin lekeleneceğinden korkuyordu. Seanslarımdan birinde "beni bir fahişe olarak çağıracaklardı ve şayet Londra'ya kaçsaydım bu, çocuklu bir zavallı kızın varacağı yer olacaktı."

Amy öte dünyaya vardığında rehber varlığı Likiko ve Thomas onu karşıladılar ve bir süre rahatlattılar. Birazdan Likiko ile birlikte güzel bir bahçe ortamında yeniden birlikteydiler. Amy Likiko'nun davranışlarından onu hayal kırıklığına uğrattığını sezdi. Kızgın bir şekilde ona neden hayatın başta planlandığı gibi yürümediğini sordu. Çünkü enkarne olmadan önce böylesine bir intihar olayını yaşayacağını düşünmemişti bile. O Thomas ile evleneceğini, çoluk çocuğa karışacağını ve yaşlanana değin köyünde mutlu bir şekilde yaşayacağını tahayyül etmişti. Oysa ki birisi onun ayağının altından halıyı çekmişti. Likiko, bu yaşam döngüsünde Thomas'ın ölümünün alternatiflerden biri olduğunu ve kendini öldürmektense daha iyi seçimler yapabilme özgürlüğünün olduğunu hatırlattı ona.

Thomas'ın çatıdan düşmesi Amy için tam bir sınavdı. Thomas ise kendisine verilen bu işi baştan istememişti çünkü içindeki güçler onu diğer yöne çekmekteydi. Ruh grubundaki herkes aslında Amy'nin hayatta kalma kapasitesinin her ne kadar kendisi böyle düşünmüyorsa da daha büyük olduğunu gördü.

Diğer yanda Amy bu sınavın gereksiz ve acımasız olduğunu düşünüyordu. Likiko ise ona, başkalarına benzer durumlarda yardım edebilmesi için kendini çözümlemesinin gerekli olduğunu anlatıyordu. Tüm bunlara rağmen Amy kendini öldürmekten başka çaresi olmadığını yineleyip duruyordu. Böylece Amy kendini aşağıdaki kütüphane sahnesinde buldu.

Dr. N: Şimdi neredesin?

S: Bir çalışma ortamındayım.. Gotik tarzına benziyor... taş duvarlar.. uzun bacaklı mermer masalar...

Dr. N: Neden bu tarz bir bina içinde olduğunu düşünüyorsun?

S: (duraksayarak) Geçmiş hayatlarımdan birinde Avrupa'da (12.y.y.da) bir keşiş olarak yaşadım. Kilise ortamı münzevi bir hayat yaşamamı sağlayan manastır ortamı gibiydi. Ama şimdi nerede olduğumu biliyorum. Burası büyük kitapların

kütüphanesi.. kayıtların bulunduğu yer.

Dr. N: Pek çok kişi bunlara Yaşam Kitapları diyor. Bu aynı şey mi?

S: Evet, biz hepsini kullanıyoruz.. (duraksama) Beyaz pelerininin içinde bana doğru gelen ve bakışlarında merak ile üzüntü olan biri var.. Etrafımda dolanıyor şimdi.

Dr. N: Ne yapıyor Amy?

S: Elinde bir sürü şemalar var. Hem mırıldanıyor hem de başını sallıyor bana.

Dr. N: Bunu niçin yaptığı hakkında bir bilgin var mı?

S: O kütüphaneci. Bana "Erken geldin" diyor.

Dr. N: Sence ne demek istiyor?

S: (duraksama) Buraya erken gelmemle ilgili zorlayıcı nedenlerimin olmadığını...

Dr. N: Zorlayıcı nedenler mi?

S: Büyük ıstıraplar içinde olmak... Yaşamdaki görevini yapmamak.

Dr. N: Anlıyorum. Şimdi bana bu kütüphanecinin ne yaptığını anlat...

S: Uzun masalarda çalışan pek çok ruh görüyorum. Burası dev gibi bir yer ancak ben şimdi buraya girmiyorum. Yaşlı adam beni daha küçük olan özel odalardan birine götürüyor. Böylece kimseyi rahatsız etmeden konuşabiliyoruz.

Dr. N: Neler hissediyorsun bu durumla ilgili?

S: Sanırım şimdi özel bir tedaviye ihtiyacım var. Oda tek bir masa ve sandalyeden oluşan sade bir yer. Yaşlı adamın getirdiği büyük kitap sanki bir TV ekranı gibi önümde açılıveriyor.

Dr. N: Ne yapman isteniyor senden?

S: Ona dikkat etmek! Kitabı açıyor ve yaşamını temsil eden bir dizi çizgileri bana gösteriyor.

Dr. N: Burada lütfen yavaşla ve bu çizgilerin sana neler ifade ettiğini bana anlat Amy.

S: Bunlar yaşam çizgileri. Benim çizgilerim. Geniş aralıklı kalın çizgileri yaşamımızdaki önemli deneyimleri bunlarla kesişen ince olanları ise diğer durumları gösteriyor.

Dr. N: Bu ince çizgilerin fırsatlara karşın ortaya konulan davranışlar olduğunu duymuştum. Sen de bunu mu demek istiyorsun?

S: Bu doğru.

Dr. N: Bu çizgilerle ilgili başka neler anlatabilirsin?

S: Kalın çizgiler bir ağacın gövdesi gibidirler inceleri ise dallarıdırlar. Kalın olan benim ana yolumdu. Yaşlı adam işte bu çizgiye dikkatimi çekiyor ve benim çıkmaz bir sokakta ilerler gibi ince bir dalın üzerinde yürüdüğümü söylüyor.

Dr. N: Bilıyorsun Amy yaşlı arşivcinin işaret ettiği bu çizgiler aslında senin bir dizi seçimlerini de temsil ediyor. Karmik bir bakış açısından bakıldığında zaman zaman hepimiz yanlış seçimler yapmışızdır.

S: (heyecanlanarak). Evet, bu önemli işte. Ben onların gözünde sadece küçük bir hata yapmadım. Biliyorum o benim her yaptığımla ilgileniyor. (önce bir sessizlik derken yüksek sesle) BU YAŞLI ARŞİVCİYE GETİRDİĞİ KİTAP İLE VURMAK VE SIKIYORSA GİT DE BENİM YAŞADIĞIM HAYATI BİR DE SEN YAŞA DEMEK İSTİYORUM.

Not: Bu noktada Amy yaşlı adamın yüzünün yumuşadığını ve birkaç dakikalığına odayı terk ettiğini söylüyor. Ona, kendisini toplaması için zaman tanıyor ve elinde başka bir kitap ile birlikte dönüyor. Bu kitapta yaşlı arşivcinin eski hayatlarından birinde Roma arenasında aslanlar

tarafından parçalanarak öldürüldüğünü görüyor. Arşivci kitabı bir kenara koyuyor ve Amy'nin kitabını açıyor yeniden. Şimdi ona ne gördüğünü soruyorum.

S: Gördüklerim sanki üç boyutlu hale geliyor. İlk sayfada milyonlarca galaksisi olan kâinatı görüyorum. Sonra Samanyolu'nu derken bizim güneş sistemimizi... Sanki unutacakmışım gibi nereden geldiğimi bana hatırlatıyorlar.. Derken daha fazla sayfa çevrilmeye başlanıyor.

Dr. N: Bu perspektifi seviyorum Amy. Şimdi ne görüyorsun?

S: Kristal prizmaları.. Karanlık ve ışık, üzerine gönderilen düşüncelere göre oluşuyor. Bunu daha önce yaptığımı hatırlıyorum. Daha fazla çizgiler... resimler... şimdi düşüncelerimle bunları ileri veya geri oynatabiliyorum. Ancak yaşlı adam da bana yardım ediyor.

Dr. N: Bu çizgilerin anlamlarını nasıl yorumluyorsun?

S: Bakmayı dilediğiniz şekilde ve formda yaşam resimlerini oluşturuyorlar.

Dr. N: Senin önüne geçmek istemiyorum Amy. Şimdi yaşlı adam ne yapıyor bana anlatabilir misin?

S: Peki. Başka bir sayfaya atlıyor ve ben kendimi ayrıldığım köyümde görüyorum. Bu sadece bir resim değil. Öylesine gerçek ki.. Gerçeğin ta kendisi. Ben oradayım.

Dr:N: Gerçekten içinde misin yoksa sadece izliyor musun?

S: Her ikisini de yapabiliyorum ancak şimdi sadece izlemem gerekiyor...

Dr. N: Bu iyi Amy. Şimdi sahneye dönelim... neler oluyor orada?

S: Şimdi başka seçimlere bakacağız. Önce göle kendimi attığımı görüyorum. Sonra yeniden gölün kıyısında görüyorum kendimi sanki hiç atlamamışım gibi. Bu kez kendimi göle atmıyorum ve boğulmuyorum. Köye geri dönüyorum. (gülerek) Hâlâ hamileyim.

Dr. N: (birlikte gülerek) şimdi sayfayı çevir bakalım. Neler var?

S: Annem Iris ile birlikteyim. Ona Thomas'ın bebeğini taşıdığımı söylüyorum. Sandığım kadar sarsılmıyor verdiğim haberden. Ancak kızgın ve katı. Güzel bir nasihat alıyorum. Sonra onun benimle birlikte ağladığını ve beni sardığını görüyorum. (Süje bunları anlatırken boşalıyor ve ağlamasına devam ederken konuşuyor). Zavallı bir kız olduğumu fakat aşık olduğumu anlatıyorum ona.

Dr. N: Iris bunları babana anlatıyor mu?

S: Bu da alternatiflerden biri.

Dr. N: O zaman bu alternatifi takip edelim.

S: Şimdi başka bir köye taşınıyoruz ve oradakilere benim bir dul olduğum söyleniyor. Yıllar sonra kendimden yaşlı bir bey ile evleniyorum. Bunlar zor zamanlar. Taşınırken babam epey zarar ediyor ve biz öncekinden de fakir bir hale geliyoruz. Ancak bir aile olarak hep birlikteyiz ve hayat yavaş da olsa iyi hale geliyor (yeniden ağlıyor). Küçük kızım çok güzel.

Dr. N: Bu çalışacağın tek alternatifi mi oluşturuyor?

S: Oh hayır. Şimdi başka bir seçeneğe bakıyorum. Gölden geri dönüyorum ve hamile olduğumu herkese ilan ediyorum. Annem ve babam bana bağırıyorlar ve birbirleri ile kavga ediyorlar. Küçük çiftliklerinden ayrılmak istemediklerini bana söylüyorlar. Yanıma biraz para veriyorlar ve hizmetçi bir kız olarak çalışabilmem için beni Londra'ya gönderiyorlar.

(devam edecek...)

IŞIĞIN HAZİNESİ

"The Fireside Treasury of Light" kitabından
Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir. Bu kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir. Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstatlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ'ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

YÜKSEK BİLİNCİN KULLANMA KILAVUZU

Ken Keyes

Neden yaşamlarımız karmaşa, sıkıntı ve gerginlikle dolu? Neden hep kendimizi ve başkalarını itip duruyoruz? Mutluluğun, huzurun ve barışın neden sadece küçük zerrelerine sahibiz? Kendi türleriyle barış içinde yaşayan hayvanlarla kıyaslandığında insanoğlu neden kendi türüyle sürekli kavga ediyor? Cevap aslında çok basit: Bizlere mutlu olmamız için öğretilen şeyler aslında bizim mutsuz olmamıza neden olmaktadır.

Kısacası bizlere öğretilenler işe yaramamaktadır. Bu noktayı açıkça göremediğimiz sürece de yüksek bilincine ulaşmamız çok zordur. İşte nedenleri.

Pek çoğumuz arzularımızın gerçek rehberlerimiz olduğunu düşünürüz. Duygular tarafından desteklenen arzuların rehber olduğu yolda henüz hiç kimse mutluluğu yakalayamamıştır. Belki mutluluk kıvılcımlarıdır yakalanan ama hepsi bu kadardır...

İstek ve arzularımız bizleri adeta sömürürler... Onların işaret ettiği şeyleri gerçek ihtiyaçlarımız olarak tanıtırlar öyle ki onları elde ettiğimizde mutlu olacağımızı sanırız. Bizleri bir mutluluk illüzyonundan diğerine taşırlar. Bazılarımız şöyle der:

"Bu şirketin başına geçersem mutlu olacağım". Peki o zaman neden gerçekten mutlu bir başkan yok etrafımızda? Bu kişi sahip olacağı mevkiden dolayı güzel yatlar ve Cadillac'lar da isteyebilir. Peki gerçekten bunlara sahip olduğunda mutlu olacak mıdır?

Bazılarımız sürekli kendi kendine "Okula yeniden dönsem, bilgilerimi artırsam, master diploması alsam" der. Peki o zaman master veya doktora diplomasına sahip olan insanlar arasında hiç mutsuzlar yok mudur? Onlar bizden daha mı fazla mutlular acaba? Bazen de "doğru insanı bulsam mutlu olurum" diyenlerimiz de vardır. Böylece alışkanlıklarımızın bize doğru dediği birini bulmak için çabalamaya başlarız. Belki bazı hoş anlar yaşarız. Ama henüz nasıl sevmeyi bilmediğimizden dolayı ilişki yavaş yavaş sönmeye yüz tutar. Ondan sonra da yine aynı şeyi söylemeye başlarız: "Henüz doğru insanı bulamadım. Onun için mutsuzum." Yüksek bilince ulaşmış bir insan ise şöyle der: "Doğru insanı bulmaktan daha önemli olan şey benim doğru bir insan olmamdır." önce olumsuz duygularımızın neden yaşamlarımızda

doğru işler yapmamıza yol açan rehberlerimiz gibi davrandığını derinliğine anlamamız gerekir. Olumsuz duygularımız tamamen aldığımız ruhsal yaralarımız ile alâkalıdır. Bu yaralarımız sevgiyi anlamamızı kolaylaştırmaktan ziyade farklılıkları algılayıp güçlü durmamız için bize rehber olduklarını zannetmektedirler. Duygularımız diğer insanların bize karşı bir tehdit unsuru oluşturduğunu da söylemektedir. O zaman adrenalini yükselmiş, kalp hızı artmış, kan şekeri yükselmiş bir şekilde savaşa hazır bekliyoruz.

Yüksek bilinçle etrafımıza baktığımızda hiç kimseyi bir tehlike unsuru olarak göremeyiz. Son iki gün içinde size en fazla tehdit oluşturan bir olayı düşünmeye çalışın. İşinizi kayıp etmek üzere miydiniz? Sizin çok sevdiğiniz ve değer verdiğiniz insan şimdi başkasına mı ilgi gösteriyor? Ödenmemiş ve ödemekte zorlanacağınız faturalarınız mı var? Kanser şüphesi taşıyan ağrılarınız mı var? Bu problemlerinizin çözümleri ya vardır ya da yoktur. Bunlarla ilgili ya hemen şimdi bir şey yapabilirsiniz ya da yapamazsınız. Şayet hemen şimdi yapabiliyorsanız bunu yapın. Yapamazsınız bu sizin enerjinizi sömürecektir. Yapabileceğinizin en iyisini yapınız fakat sonuçların tutsağı olmayınız aksi taktirde bu sizde daha fazla üzüntü doğuracaktır. Şayet problemle ilgili hemen şimdi bir şey yapamıyorsanız o zaman niçin kendinizi huzursuz hissedesiniz ve enerjinizin sömürülmesine izin veresiniz? Bu sizin yaşamınızda hemen şimdi olması gereken bölümdedir. Üzüntü, gerginlik veya sizi huzursuz kılan diğer duygular tümüyle gereksiz olanlardır. Bu duygular sizin iç görünüzü ve davranışlarınızın etkinliğini azaltır.

Kendinize lütfen bu konuda telkin yapınız ve kendinizi ikna ediniz. Gereksiz şeylere üzülmeniz yaşamınızda sahip olmanız gereken coşku ve verimlilikten sizi yoksun bırakmaktadır. Bu menfi duyguların size bir şekilde yararlı olduğunu düşündüğünüz sürece yüksek bilince giriş yapamazsınız. Dış dünya sizi duygusal yönden zorlasa bile bunu başardığınız taktirde o denli büyük enerjiye sahip olacaksınız ki belki yüzde elli daha az uyuyacaksınız. Coşkulu ve sevgi dolu olacaksınız ve yaşamınızın her anından zevk alacaksınız.

Bu duygusal program bize nereden gelmiştir? Bunlar yaşamımızın ilk yıllarında bize yüklenmiş olan programlardır. Örneğin, henüz çok küçük iken annemizin parfüm

şişesini elimize aldığımızda onun kızgın bir şekilde üzerimize yürüyüp "bir daha sakın elleme, yoksa kırılır" sözcükleri hiç aklımızdan çıkmamıştır.

Çocukluğumuzda geçirdiğimiz duygusal travmalar duyarlı ve güven ihtiyacı yoğun olan programlar yüklemiştir bize. Pek çoğumuzun duygusal destekli programları nasıl olmamız gerektiğini bize dikte eden ahlâki talimatlar ve sözcüklerden alır gücünü.

Kendimizin hayatta kalmasını sağlamak için robot tarzı tepkiler veren bir iç bilinç geliştirmişizdir adeta.

Böylece de mutlu olabilmemiz için insanları kontrol altına almamız ve onları yönetmemiz gerektiği gibi bir duygusal program uygularız. Diğer insanların davranışlarına, hatta titreşimlerine bile öylesine duyarlı hale geliriz ki en uzaktaki bir insan bile bizim için tehlike unsuru oluşturmaya başlar.

Fiziki yönden olgunlaştığımızda ve beynimiz daha fazla işlemeye başladığında sahip olmak istediğimiz tüm güce kavuşuruz. Ancak beynimiz hâlâ henüz çocukluğumuzda kaybettiğimiz enerjiyi yerine koymak için uğraşmaktadır.

Çevremizdeki insanlarla birlikte rezonans halinde olma ihtiyacındayız. Ancak bizim güce olan tutsaklığımız insanları sevmekten uzak tutar bizi. Çünkü onları bir insandan ziyade gücümüzü ve prestijimizi tehdit eden objeler olarak algılarız.

Sevmek ve sevilmek istiyorsak hiçbir şeyin tutsağı olmamalıyız.

Bilinçli bireyler olarak kim olduğumuzu iyice algılayabilirsek (biz saf bilinciz ve oynadığımız sosyal rollerimiz değiliz) gerçek mutluluğu yakalayabiliriz. Problemimiz ne kadar basit değil mi? Tüm bunları yapabilmek elbet ki kendimize sürekli bir iç bakışı beraberinde getirir.

(Baş tarafı 13. sayfada)

buki bizler gerçek rahatlığı istiyorsak bunun önce birbirinin çıkarını düşünen insanlar arasında olduğuna inanmalıyız. Huzur sevgide, rahatlık ise iyiliktedir. Biz buna inanıyoruz. Ancak elbet ki "Sizin bütün dertlerinizin ilacı iyilik yapmaktır ama onu iyi yapmaktır" sözüne uyarak günümüzün şartlarına göre bunu uygulamak gerekiyor.

Demek ki hak hukuk saygı iyice kaybolmadan iyi örnekleri vermek gerekiyor. İlerlemeyi, yükselmeyi, varlıklı olmayı elbette isteyeceğiz ama isterken de O'na olan şükrümüzü unutmadan birinci planda başkalarına da hizmet imkânına kavuşmayı dileyeceğiz. Çünkü gerçek şükür başkalarının şükretmesine neden olmaktır önce. Ama elbette bencillik yapmayacağız diye de daima veren, vur eline al lokmasını tarzında birisi olmayacağız elbette. Kendi gücümüzü, bilgi sınırımızı bilerek, onu başkalarının hayrına en doğru, en yerinde, en dozunda en zamanında akıllıca planlayarak yapacağız. Belki yerine göre farklı davranacağız. Herkesin beklentisinin tersine davranacağız ama yaptığımız davranış sonuçta doğru olacaktır.

BENCİL İNSANLARIN ÖZELLİKLERİ NELERDİR

1. Sadece kendisi ile ilgilidir.

2.Herkesin kendine göre olmasını ister

3.Vermekten tad almaz, almayı sever

4. Dış dünyaya sadece ondan ne alabileceği noktasından bakar

5. Başkalarının gereksinimlerine karşı ilgisizdir

6.Onların onurlarına ve kişiliklerine karşı saygısızdır. Göstermelik saygı gösterir. Ancak gerçek saygı gerçek sevginin gıdasıdır. Sahte saygılardan ve sevgilerden her zaman kaçınmak gerekir.

7. Olaylara hep kendi açısından baktığı için peşin hükümlüdür.

8. Bencil kişi esasında kendini çok az ya da hiç sevmez. Eksikli görür. Değerlerini göremez.

Başkalarındaki değerleri de göremez. Bunun için aslında hep yalnızlık duygusu içerisindedirler. Kendini sevemeyen, kendi değerlerini göremeyen, başkalarına da bir şey veremez hale gelir sonunda.

9. Bencil kişi kolayca haksızlık yapabilir. Hep kendini haklı gördüğünden başkalarının haklarına geçebilir, onları üzebilir. Karşısındakine hak vermez. Karşısındakinin çarığını giyemez. Objektif bakamaz, peşin hükümlülüğünden dolayı olayları aklileştirir. Bencil kişi üzerinde hakkı olan kişileri de tanımaz. Bir kalemde siler geçer.

(Miras davalarında epey kavga çıkması bu yüzdendir. Herkes kendine yontar bu tip olaylarda. Sonunda mahkemelik bile olurlar, belki yasalar herşeyi çözümler ama bizim için burada önemli olan insanların gönülleridir.

10. Bencil kişi kolay suçlar ve zan altında tutar. (Herhangi bir çıkarı varsa, bunu kolayca yapar, kendini haklı çıkarmak için).

11. Kendi menfaati için kolayca gizliliklere el vurabilir. Halbuki örtücü olmak en güzelidir.

12. Kendi menfaaatine kolayca yalan söyler, iki yüzlülük yapar, gerçekleri saptırabilir.

BENCİLLER NEDEN YALNIZDIR?

Gönülden vermesini bilmedikleri için. Sadece kendi beklentilerine karşı uyanıktırlar. Böylece düzene karşı da hep borçlu olurlar. İşleri mevkiileri veya paraları dolayısıyla etrafları kalabalık olsa bile gerçek sevgiden yoksunlardır. Bunun için de güçsüz, yorgun olurlar. "Dostu olmayanların hali, zafiyet çeken hastalara benzer. Çünkü yalnız olanlar, güçsüz ve cesaretsizdirler" sözünün teyid ettiği gibi. Gerçek dostun nasıl olduğunu hepimiz biliriz:

Dostumuz bizim bedenimizin bir parçası gibi olmalıdır. Bencil bir insan bir diğer insanı böylesine bir parçası sayabilir mi? Kötü gününde onun elinden tutup kaldırabilir mi? Her türlü dayanışmayı verebilir mi? Bencil bir insan gönüllere tam girebilir mi? İşte bu yüzden bencil insanın korkuları vardır.

Bazı bencil kişiler dış görünüşlerini böyle göstermezler kendilerini saklayabilirler. Bazı insanlar için için kendilerini kötülerler. Hep kendilerine acır dururlar. Böyle bir durum insanın elini kolunu bağlayan bir durumdur. İnsanı adeta paralize eden bir durumdur. Çünkü sürekli kendine acıyan, sürekli kendi dertleri ile haşır neşir olan insanlar etraflarındaki dertlerin farkına varmazlar. Dertleri paylaşamadıkları gibi sevinçleri de paylaşamazlar. Hep kendi dertlerini düşündüklerinden bencil olurlar. Bazı insanlar ise başarıları hazmedemezler. Fedakârlık yapamazlar. Övgüyü kolay yapamazlar. Bazıları ise prim toplamak için bol bol övgü yaparlar. Bu tip insanlar ikinci planda kalmayı istemezler.

(Gelecek Ay: Bencillik Neden Kıskançlığa Götürür?)

OLAYLARI DİNLEMEK

Zehra İskender

Her zaman, her çevrede öyle insanlara rastlamak mümkündür. yakın çevresine, eşine, dostuna, ailesine hiç düşünmeden sıkıntı yaratan, acı çekmesine seyirci kalan kişiler, hepimizin yakınında bulunurlar. Sırtlarında adeta kuru kafa işaretiyle dolaşırlar. Çünkü yaşam biçimleri, hayat felsefeleri, her zaman ben merkeziyetçidir.

İdealleri ve hedefleri ihtiras üstüne kurulmuştur. Yaptıkları hiçbir işte başkalarına hayırlı olmayı, iyilik yapmayı düşünemezler. Yaptıkları bazı çalışmaların iyilik olması ise onların boş bulunup fire verdikleri işlerdir. Tabii onlara göre. Her adımda dalavere ve hile yaparak, insanları kurnazca kandırıp istediklerini elde etmeye çalışarak enerjilerini hayırsızca tüketirler. Düşüncelerinde ne pahasına olursa olsun isteklerini gerçekleştirmek vardır kendisi de isteklerinin ve ihtirasın kölesidir. Bu ruh hali ile davranmaları kısa sürede kötü şöhret edinmelerine sebep olur. Kötü şöhret çevresinde yayılır. Herkes onlarla ilişkilerinde dikkatli olmaya çalışırlar. Çoğunluk ise ilişkilerini dondurmaya gayret eder. Çünkü bu tarz insanlarla küçük bir merhaba, ömür boyu içinden çıkılamayacak problemlere davetiye göndermektir. Herkes onların ne denli tehlikeli olduğunu bilir. Genellikle hiç kimse karşısına dikilip onların hatasını ortaya çıkarıp, dile getiremez. Her zaman o kişilerle saklanbaç oynar gibi pür dikkat kesilirler.

Doğal yaşamın insanları kaynaştıran yapıcı sevgi dolu ortamı bu insanların oldukları mekânlarda yoktur.

Ama bir gün, böyle bile bile kötülük yapıp acı çektiren kişilerin büyük bir sıkıntıya maruz kaldıkları, afetin içine düştükleri duyulur. Kulaktan kulağa; Allah'ın parmağı yok ki gözüne soksun diye fısıltı gazetesi yayılır.

Evet! Tanrı'nın parmağı yoktur ama bizim hissettiğimiz, göremediğimiz gönül kanunlarıyla intizamlı çalışan sistemi vardır... ki bizler bu kanunlara uymasak başka bir yasası işlevini sürdürür. Bu hiç değişmez. Kararlarımızın hep O'nun dileklerine uyması gerekir. Kararları nizamlara nizamları da bozulmayan O'nun esaslarına bağlayabilmeliyiz. O bizim ne duyduğumuzu, düşündüğümüzü, ve ne yaptığımızı bilir.

Hattâ ne yapacağımızı bile... Bizi akılla güçlendirmiş, bize hür irade vererek seçme hakkımıza karışmamıştır. Bizi böyle yaratmıştır. Yarattığına sevgi ve saygısından dolayı bizim işlerimize karışmaz. Ama kurduğu ve yarattığı her şeyi bozulmayan esaslara bağlayarak korumuştur. Bizim de yanlışı yapıp kötü işler yapmamızı da önlemek için.

O'nun bizi terbiye edici yasaları doğruyu bulmamız için verdiği birer fırsattır.

Tanrı'nın parmağı olmadığı gibi dili de yoktur. Ancak O, bizimle her an konuşur, bize bildirir. Bunu sessizce yapar. O'nu duymak istersek, yaşadığımız olayları düşünmek, geçmişimizdeki hatıralarımızı anmak gerekir. Çünkü biz, geçmişten bugüne kadar içinde aynı duygularla devindiğimizi görürüz.

Eğer daha dikkatli dinleyip düşünebilirsek, kendi yanlışlıklarımızı, egomuzdan kaynaklanan zararlı davranışlarımızı fark edebiliriz. Çok düşünerek kendi yaşantımızı tarafsız irdeleyebilmeliyiz.

Doğru davranmak O'nun esaslarına uygun yaşayabilmek, başka insanların hayatlarından ders çıkarabildiğimiz nispette daha kolaylaşır. Çünkü bazı insanların yaşamları ibret vericidir. İnsanlara acı çektiren, zorda bırakıp umarsızca yaşayan insan ise aslında belli zamanlarda hep kendini uyaran olaylar yaşayıp durur. Ama kendi ihtiraslarının kölesi olduğu için benliklerinden sıyrılmadan bakamıyorsa; kötülük yapmaya, kötülüğün dünyada köklenmesine hizmet eder-

ler. İşte bu noktada Yaratan'ın bozulmayan esasları daha etkin bir biçimde kötülükte ve yanlışta olanın yaşamına hükmünü verir. Bu felâkete uğramak gibi düşündüğümüz bir olaydır. Çünkü O'nun kurduğu düzen sağlam temeller üstüne kurulmuştur.

Bu düzen içinde bir sebep mutlaka bir sonuç doğurur. Eğer bir kişi bir olaya sebep olursa sonucunun aynı ölçüde kendisine döneceğini bilmelidir.

Ruhsal konular araştırmacısı ve yazarı Harold Sherman, kendisine müracaat eden bir insanı dinler. Bu kişi çok yanlış yapmış, birçok insanın canını yakmıştır. Şimdi ise korku içindedir. İyi olmaya niyet ettiği halde, önceki yaptıklarından çok korkmakta kendi başına da gelmesini istememektedir. Kendi yanlışlıkları ve kötülüklerinden ortaya çıkan sebebin doğurduğu sonuçlardan nasıl kurtulacağını, kurtulmak için ne yapması gerektiğini sorar. Bay Harold ise buna "Ancak yaşayarak öğrenebilirsiniz" cevabını verir.

Kâzım araba lastiği satan bir esnaftı. Kasabanın tek lastik bayisiydi. Ticari tercihi taksitli satışlarla iş yapmaktı. Sloganı ise "Biteklik atarsın, gerisini azar azar ödersin"di. Soyadı unutulmuş, 'Biteklik Kâzım' diye anılır olmuştu. Hiç peşin satış yapmayarak, her müşterisine senet imzalatarak iş yapıyordu. İlk başta bütün araba sahipleri memnundu. Hepsi de onun müşterisiydi. Ama aradan biraz zaman geçince iş meydana çıktı. Çünkü Biteklik Kâzım nasıl becerirse beceriyor, müşterilerine fazladan senetler imzalatıyordu. Hiç kimse bunu fark edemediği için ödeme bitti sanıyorlardı. Bu kez bir iki ay haksız yere imzalattığı ve üstünü keyfi doldurduğu senetleri bankaya verip işleme aldırıyordu. Böylece faizi ile ödenemeyecek hale gelen senetler yüzünden birçok insan hacze uğradı, mağdur oldu. Biteklik Kâzım ise para üstüne para kazandı. Dükkânının yanına bir de beyaz eşya bayii açtı. O dükkânda da aynı sistemle çalıştı. Birçok insan haksız yere acı çekti.

Bir kış gecesi beyaz eşya sattığı dükkânda gündüzden unutulan bir elektrik sobası yakınındaki eşyayı kızdırarak alevlenmesine sebep oldu. Alevler kısa sürede bütün dükkânı sardığı gibi öbür dükkâna da sıçradı. İtfaiye gelinceye kadar iki dükkândan da hiçbir şey kalmadı. Hepsi yanmıştı. İlginç olan bitişikteki diğer dükkânlarda hiçbir hasar yoktu.

İSTANBUL'U İSTEMEK

Nadide Kılıç

İstanbul'un fethedilmesi, İslâm Devletleri için çok önemli olmuştur. Çünkü Hz.Muhammed'in İstanbul için söyledikleri, İstanbul'u fethedecek komutandan övgüyle bahsetmesi görev gibi kabul edilmiştir. Hz.Muhammed bu övgü dolu sözleri ile aynı zamanda İstanbul'un (Konstantiniye'nin) fethedilebilecek bir iş olduğu müjdesini de vermiştir.

Bu nedenle Konstantiniyenin fethiyle bütün İslâmi Devletlerin başındaki şahların, sultanların hayali gerçekleşmiştir. Fatih'in babası olan II. Murat da bu padişahlardan biriydi.

Bir gün yanında avanesiyle birlikte II. Murat, Pir Sultan-ı Halfeti'den feyz alan, Şeyh Zekeriya Hazretleri'ni ziyarete gidiyor. Her giren Şeyh'in elini öpüyor. II.Murat da Şeyh'in elini öperek hürmetini belli ediyor. Yanında üç yaşındaki Şehzade II.Mehmet de var. Şehzade II. Mehmet ise babasının yanından ayrılıp Şeyh'in eteğini öpüyor. Şeyh onu kucağına alıp bağrına basıyor. Boynundaki hizmet nişanını çıkararak II.Mehmet'in boynuna geçiriyor. "Konstantiniye'ye (İstanbul) iyi hizmet veresin" diye de dilekte

bulunuyor. Bu sözleri ile İstanbul'u, ilerde padişah olunca onu fethedeceğini ima ediyor. Yine II.Murat, başka tarihte Hacı Bayram Veli'yi ziyarete gidiyor. II.Mehmet'i de yanında götürüyor. Yanında Medrese-i Umumi'den genç biri de bulunuyordu. II.Murat Hacı Bayram'ın gönül gözünün açıklığına inanmakta, ondaki hikmete hürmet etmektedir. Hacı Bayram'a Konstantiniye'yi fethetmek istediğini açar. Hacı Bayram "Padişahım, o mübarek işi şu iki çocuk yapacak. Küçük şehzade ile bu akoğlan" diye hükmünü bildirir. Akoğlan diye bahsedilen ileride Fatih'in (II.Mehmet) eğitiminde ve devlet adamı terbiyesi ile yetişmesinde büyük emeği geçen Akşemseddin'dir.

İstanbul'un fethi ile ilgili bu iki örnek II.Mehmet'in Fatih olacağını bildirmesinin yanısıra hikmet ve görgü sahibi insanların padişahın karşısında bile açık ve doğru sözlü olduklarını, büyük bir devletin başında olmasına rağmen padişahın (II.Murat) bilgi ehline, hikmetine saygı duyacak kadar hürmetli olmasını anlatıyor.

Bir şehzadenin de eğitiminin üç yaşında iken bile baba ocağında yaşayarak ilerideki zorlu görevlerine hazırlandığını bize göstermiyor mu?

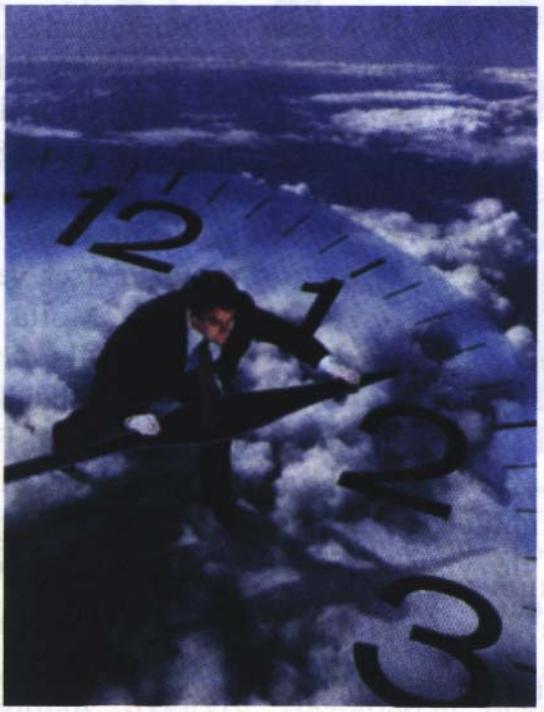
II. Mehmet Yunanca, Slavca, Arapça, Farsça ve Rumca bilen aynı zamanda Molla Hayrettin, Molla İlyas, Molla Gürani, Siracettin Halebi ve Abdülkadir gibi hocalardan ders alıyor. Felsefe, Fen, Matematik ve Edebiyat gibi ilimleri tahsil ediyor. Avni Mahlâsı ile şiirler yazan sanata önem verip, sanatçıyı koruyan bir padişah olduğu da bilinmektedir.

Yaratan tabii ki İstanbul'u böyle bir insanın eline teslim eder... Elimizi vicdanımıza koyalım. Teslim aldığımız İstanbul'dan geleceğe ne kurtarabileceğiz?

Kaynakça:
- Resimli Tarih Dergisi
- Süleymaniye Kütüphanesi Emekli Müdürü Muammer Ülker

NASIL SABIRLI BİR İNSAN OLABİLİRSİNİZ?

Çev: Belgin Tanaltay

Bugünün kışkırtıcı dünyasında sakin kalabilmenin ipuçları

Yaşlı adamın beceriksiz parmaklarıyla bozuk paraları yavaş yavaş sayışını seyrederken, ödeme kuyruğunda sabırsızca kıpırdanmaya ve öfkeyle oflayıp puflamaya başladım.

Beni duyunca özür dileyen ve utandıran bir gülüşle gülümsedi. Yaptığımdan pişman oldum.

Kendimi onun yerine koydum ve bir gün benim de onun gibi tanımadığım insanların hoşgörüsüne ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Yıpranmış eldivenli eline dokunarak "Acele etme" dedim.

O anda sık sık sabırsızca davrandığımı hatırladım; yeşil ışığın yandığı anda derhal arabamın kornasını nasıl çalmaya başladığımı, anlama güçlüğü olan birine karşı nasıl sert konuştuğumu... Sabırsız davrandığımız zaman incinip, kızdırabiliyor dahası onları sizinle yapacakları işbirliğinden uzaklaştırabiliyor.

Bundan sonra daha sabırlı olmaya ve stresli durumlarda kendimi sakinleştirecek

teknikler geliştirmeye karar verdim. Bu tekniklerin beni sabırlı kişilik örneğine dönüştürdüğünü iddia edemem, fakat en azından yaşamımdaki bazı sabırsızlıklarımdan kurtulmama, birçoğunu da kontrol edebilmeme yardımcı oldu diyebilirim.

Hata Payı Bırakın: Geçenlerde bir arkadaşım, şirket başkanıyla karısını tanıştıracaktı. Randevuları saat 7'deydi. Saat 6'da New York'a giden tünelin içindelermiş. Saat 7'de hâlâ tünelin içinde ters dönmüş bir vagonun arkasında sıkışmış vaziyette bekliyorlarmış. Sonunda, başkanın oteline vardıklarında, başkan çoktan oradan ayrılmış. Hiç bir mesaj da bırakmamış. Ertesi gün de hiç bir açıklama kabul etmemiş. "Gecikebileceğinizi düşünerek plan yapmalıydınız" demiş.

Sabırsız insanlar zaman kaybetmekten hoşlanmazlar. Seyahatlerini ve işlerini dakikası dakikasına planlar. Her zaman bir hata payı bırakmak gerekir. Randevunuz ne kadar önemliyse o kadar çok zaman ayırmanız gerekir.

Olayları Önem Derecesine Göre Sıralayın: İstediğiniz bir işi alamamak vahim bir durum olabilir ama yapacağınız bir şeye mani olunmasının sonuçları nadiren o kadar ciddi olabilir. Sabırsızlanacak kadar önemli değildirler. Kendi kendime şu soruyu sormayı öğrendim. "Olabilecek en kötü şey nedir?" Eğer cevap, bir filmin veya maçın başlangıcını kaçırmamsa sakinleşirim. Sanki gelecek hafta bugün 10 dakika geciktiğimi hatırlayacak mıyım? Olayları önem derecesine göre sıraya sokmak sabırsızlığınızı azaltacaktır.

Tecrübenizi komik bir hikâyeye dönüştürmenin yollarını arayın. Böylece ailenizi ve arkadaşlarınızı da eğlendirmiş olursunuz. Gecikme durumlarında, güç durumda kaldığınızda, kendinizi sanki üçüncü bir şahıs gibi izleyerek sabırsızlığınızı makul sınırlar içinde tutmasını bilin.

İleriyi Düşünün: Bir akşam tanıdık biri hafta sonu tatilini geçirmek üzere evden ayrılıyormuş. Arabası çalışmamış, üç arkadaşı da bir caddenin köşesinde onu bekliyormuş. Onlara ulaşması imkânsızmış. Bir saat sonra oraya vardığında onları soğuktan donmuş, perişan olmuş ve merak içinde bulmuş. Bunu duyduğumdan beri kişilerle randevu ayarlarken, herhangi bir gecikme durumunda kolaylıkla iletişim kurabileceğim yerleri seçiyorum. Böylece işler kötüye gittiğinde fazla sabırsızlanmıyorum. Trafik sıkışıklıkları eğer aç, susuz, üşümüş veya sıkışmışsanız daha çok sinirlendirir. Arabasında her zaman bir kutu kraker taşıyan teyzeme gülerdim. Fakat geçen yaz bir arkadaşımla birlikte başka bir arkadaşımın yazlığına giderken teyzemin aklına hayran kaldım.

Sabah 11'de evden ayrıldık. İki saatlık bir yolumuz vardı, fakat akşam 7'ye kadar varacağımız yere ulaşamadık. Yolda mayonez yüklü bir kamyon kaza yapmış, mayonezler yolu geçilemeyecek hale sokmuştu. Sabıra ihtiyacım olduğu gün işte o gündü. Neyse ki, gideceğimiz eve hediye olarak bir somun ekmek ve havuçlu kek almıştık. Eve vardığımızda ikimiz de oldukça perişan olmuştuk. Fakat eğer bir de aç olsaydık, daha da çok perişan olacaktık.

Hazırlıklı Olun: Hava alanlarında beklemek modern yaşamın özelliklerinden biridir. Bir sabah Releiğh Durman Uluslararası Havalimanında cama vuran şiddetli yağmuru seyrediyordum. Bir bey içeri girdi, cebinden bir kelime oyunu çıkardı ve

bana oynayıp oynamayacağımı sordu. Rötarlı uçağı beklerken 4 saat boyunca büyük bir zevkle o oyunu oynadık. Yanımızdaki başka bir bey ise mini kompütürü ile oynuyor, bir hanım da elindeki bir yığın kataloğu dolduruyordu. En çok sabırsızlananlar bekleme salonunda yüksek sesle şikâyet eden yapacak hiçbir şeyleri olmayıp sadece satış makinelerine bozuk para atan insanlardı.

Artık bir gecikme durumuyla başa çıkabileceğimi zannediyorum. Bu yüzden de yanımda daima üzerine kolayca yazıp çizebileceğim kitapçıklar taşıyorum. Başka bir arkadaşım ise bilmece çözüyor. Trafik sıkışıklıklarında kullanmak üzere arabanızda kitaplar bulundurabilirsiniz.

Tahayyülünüzü Kullanın: Geçenlerde, bir lokantada beklerken gerginliğimin artmaya başladığını hissettim. "Kendine hakim ol" diye kendi kendime telkin yaptım.

Gençlik yıllarımdaki bir yüzme havuzunu hatırladım. Havuzun yüzeyi daima kalabalık, gürültülüydü. Bazen ciğerlerimi havayla doldurup dibe dalar, otururdum. Oradaki sessizlik, sakinlik, yeşillik hoşuma giderdi. O gün restauranta da içimdeki sessizliğe ve sakinliğe dalmak için gittim.

Çok sinirlendiğiniz zaman berrak düşünebilmek için tahayyülünüzü kullanın ve kendinizi çok hoşlandığınız bir yerde hayal edin. Bir arkadaşım kendini düğümlerle bağlanmış hissettiği zaman, huzur verici bir nehir kenarında olduğunu hayal ettiğini söyledi. Böylece gerginliği azalıyormuş.

İçinde Bulunduğunuz Anı Yaşayın: Bir arkadaşım sabırsızca geleceğe doğru yarışıyordu. İşten sonra bir şeyler içmek için buluştuğumuzda, ilk önce sorduğu şey akşam yemeğine nereye gideceğimizdir. Yemekte tatlıyı yerken sinemaya gitmek için telâş ediyor, sinemada daha son sahne bitmeden eve gitmek üzere hazırlanıyor, arabada eve dönerken de yarının, gelecek haftanın, gelecek senenin planlarını yapıyordu.

Hiçbir zaman burada ve şu anı yaşayamadığı için hayattan zevk almıyordu. Artık yaşamın değişmeyen bir zaman tablosuna sahip olduğunu biliyorum. Bir bebeğin dünyaya gelmesi için 9 ay gereklidir. Yetişkin olabilmek için 21 yaşında olmak lâzımdır. İyi bir violanist veya iyi bir kayakçı olabilmek için de belli bir zamana ihtiyaç vardır.

Herhalde sabırsızlığımızı kontrol etmek için en son yapacağımız şey kendi katkımızı incelemektir. Çocuklarınıza öğrenmeleri için, veya yavaş insanların bir işi başarmaları için onlara yeterli süreyi tanımakta isteksiz misiniz? Eğer sabırsızlığınız ara sıra vuku buluyorsa, sıkıntınız kısa bir süre sonra geçecektir. Fakat sık sık kızgın, gergin ve ters iseniz, herhangi bir şey veya herhangi biri için bekletilecek kadar önemli bir şahıs olduğunuzu düşünerek rahatlayabilirsiniz.

Dünyanın zevk almamız için bize verildiğini ancak her zaman rahat olamayacağımızı kabullendiğimiz takdirde, başımıza gelen olaylarla daha kolaylıkla başa çıkabilir; gerek kendimiz gerekse diğer insanlarla daha iyi anlaşabiliriz.

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

"Nelere güldüğünü söyle, sana kim olduğunu bildireyim" diyen filozof gibi, ulusların ürettiği ve güldüğü fıkralar da onların karakterlerini ele verir. Zira her milletin kendine özgü bir espri anlayışı vardır. İnsanların ya da ulusların zayıf yanları ile dalga geçebilmeleri, aslında kendilerine olan güvenden kaynaklanır.

Aynı konuda her millet farklı tepkilerde bulunur. Başka bir deyişle, konu aynı olsa da her biri onu değişik biçimde algılar. Örneğin ASKERLİK konusunu ele alalım. ASKERLİK "Fransızlar için zorunlu, İngilizlere göre iyi bir mevki, İtalyanlar için bir angarya, Almanlar için ödev, Amerikalılar için spor, Japonlara göre imparatorlarına hizmet, Türkler için ise vatan borcu."

KOCASININ KENDİNİ ALDATTIĞINI SANAN KADIN'ın ulusal kimliğine göre tepkisi şöyle. "Fransız kadını kendisine bir aşık arar ve hemen de bulur. İngiliz ıstırabını viski içerek boğar. İtalyan kocasını öldürür, İspanyol hem kocasını hem de öteki kadını öldürür, Alman derhal boşanır, Japon intihar eder, Türk kadını çocuğu varsa katlanır..."

KONUŞMA SIRASINDA'ki tepkiler de farklılık gösterir: "Fransızlar düşünmeden konuşur, İngilizler çok dinler az konuşur, İtalyanlar hiç dinlemez hep konuşur, Almanlar hızlı düşünür hızlı konuşur, Amerikalılar hem düşünür hem konuşur, Japonlar'ın hepsi dinler biri konuşur, Türklere gelince ya hepsi konuşur, ya da hiç biri konuşmaz, heykel gibi dururlar.. Kim bilir, belki de beden dili ile konuşurlar."

Ulusların karakteri fıkralara veya fıkra gibi küçük anekdotlara da yansır.

Atatürk, yurdumuzu ziyaret eden Yugoslav kralı Aleksandr ile Dolmabahçe Sarayında konuşurken konuk kral: "Biz Yugoslavlar Türkleri çok severiz. O nedenle Kurtuluş Savaşınızda, İngiliz Lloyd George'un önerisine uyup sizinle savaşmadık..."

Atatürk kralın bu sözlerine şu yanıtı verir:

-Ekselans, öncelikle bize karşı olan sevginize teşekkür ederiz. Sonra da büyük geçmiş olsun... deriz."

* * *

Yavuz Sultan Selim, sadeliğe önem verir. Süslü ve gösterişli giysilerden kaçınır. Bunun nedenini soranlara da şöyle der:

-Vezirlerin, sadrazamların süslü elbise giymeleri padişahlarına olan hürmetlerinin bir göstergesidir. Bizim böyle bir zorunluluğumuz olmadığına göre, niye öyle bir külfete girelim..."

Yine Yavuz Selim, oğlu Süleyman'ın kendisinin aksine, çok süslü elbiseler giydiğini görünce, ona şu şekilde çıkışır:

"Oğlum, o kadar süslenmişsin ki, anana bir şey kalmamış..."

* * *

Akıl hastanesini gezmekte olan Hitler, delilerden birinin onu kendilerine benzetmesine fena halde kızarak:

" -Hey kendini topla! Ben Hitler'im, Almanya'nın Führer'i..." diye patlar. Deli güler.

Hitler "Ne gülüyorsun?" diye azarlayınca da deli:

"Ben de böyle başladım da, ona gülüyorum." der.

Keşke Hitler'inki öyle gülüp geçilecek masum bir delilik olsaydı da milyonlarca insanın anası ağlamasaydı!..

* * *

Ve işte bir Amerikan Kovboyu, aslan Cinotri fıkrası. John'un büyük babası, torununa kovboy hikayeleri anlatır. Bir ara

"-Kovboy Cinotri, daha 18 yaşına girmeden 18 kişinin canını almıştı" der.

Torun heyecanlanır ve hemen atılır:

"-Yapma be büyükbaba! Peki ne marka araba kullanıyordu bu aslan Cinotri?!"

* * *

İki Parisli kadın karşılıklı konuşurlar:

"-Bilemezsin şekerim, kocam benden o kadar şüphe ediyor ki.. Hem de ne çirkin kuşkular... Sonunda dayanamayıp her şeyi itiraf ettim ona..."

"-Çok iyi etmişsin cicim. İşte boğayı boynuzundan tutacak cesaret diye buna derler."

Boğayı boynuzundan tutup çökerteyim derken, insan boğanın hışmına da uğrayabilir. İyisi mi, kişi bu konuda Fransız bile olsa, fransız(!) kalmayı tercih etmeli...

* * *

Genç bir kız Churchill'e yaklaşıp beş imza rica eder. Churchill haklı olarak sorar:

"Niye beş tane?" kız "çünkü" der "Beş Churchill'e bir Elvis Presley veriyorlar da..."

İngiliz Bernard Shaw'a sorarlar:

"-Üstad dünyanın en huysuz çekilmez kadını kimdir?"

Bernard Shaw gülerek şu karşılığı verir:

"-Yeryüzünde bir tek çekilmez kadın vardır. Her evli erkek, onun kendi karısı olduğunu sanır..."

İngiliz şair Milton kör olduktan sonra

üçüncü kez evlenir. Bu karısı hepsinden daha geçimsiz ve huysuzdur. Dostları, onu teselli etmek üzere

"Herkesin karısı biraz huysuz, oysa seninki gül gibi" deyince şair "görmediğim için rengi ve şekli hakkında bir şey diyemem" der ve devam eder: "ama gül olduğu kesin; çünkü dikenlerinden anlıyorum..."

* * *

Erzurumlu "bizde soğuklar çok olur. Öyle ki, kışın bir horoz damdan dama uçsa buz kesilir" deyince, İranlı abartıda daha da ileri gider ve şöyle der:

"O da nedir ki, kışın Tahran'da iki kişi sokakta konuşsa kelimeler taş kesilir, karşısındakinin suratına küt küt vurur."

* * *

Eli sıkılıkla ünlenen İskoçlardan biri, bir doktora gider. Kapıda şöyle yazar:

"Birinci vizite 50 milyon. İkinci vizite 25 milyon."

İskoç kapıyı açar ve samimi bir hava ile içeri dalar:

"Merhaba doktor bey, ben gene geldim!"

* * *

SEVGİ DÜNYASI ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık *Yıllık Dergi Bedeli : 18.000.000*
Dergi Bedeli : 1.500.000 TL.
Adı Soyadı : .....
Adresi : .....

Posta Kodu : ..... *İlçe:*..... *Şehir :* .....
Tel : ..... *Fax :* .....

Firma Adı : .....
Vergi Dairesi : ..... *Vergi Numarası :* .....

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. ..... VISA ..... MASTER ..... EUROCARD

Kart No / ..... / ..... / ..... / ..... / Son K. Tarhi / ..... / ..... / İmza :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'nı Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya fakslayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu

Bir İtalyan kadını bacakları ile ilgili olarak şöyle dert yanar:

"-Kendi bacaklarımla, Sophia Loren'inkiler arasındaki farkı kavradım. Benimkiler beni sadece yürütüyor, onunkiler ise hem yürütüyor hem de yaşatıyor!"

* * *

Yahudi'nin biri Katolik olur. Ve papazla şöyle bir konuşma geçer aralarında:

"-Demek şimdiye kadar işlediğin günahlardan pişmanlık duyuyorsun öyle mi?

-Evet muhterem peder..

-Peki kı surlarını affettirmeye, borçlarını ödemeye razı mısın?

-Şimdi durum değişti peder. Biz burada din konuşması mı yapıyoruz, yoksa iş konuşması mı?

İşe bulaşan din, kutsallığını kaybeder. Çıkara dönüştürülen din, din olmaktan çıkar. Din adamlarının sorumsuz davranışları, dinleri SORUN'lu hale getirir!..

HEDİYE ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık *Yıllık Dergi Bedeli : 18.000.000*
Dergi Bedeli : 1.500.000 TL.
Hediye Eden :
Adı Soyadı : .....
Adresi : .....
Posta Kodu : ..... *İlçe:* ..... *Şehir :* .....
Tel : ..... *Fax :* .....
Firma Adı : .....
Vergi Dairesi : ..... *Vergi Numarası :* .....

Sevgi Dünyası Dergisi'nin bir yıllık aboneliği aşağıda belirtilen kişi/kişilere hediye olarak sunmak istiyorum. Gerekenin yapılamasını rica ederim.

Adı Soyadı : ..... *Adı Soyadı :* .....
Adresi : ..... *Adresi :* .....
Posta Kodu : ..... *İlçe:* ..... *Posta Kodu :* ..... *İlçe:* .....
Şehir : ..... *Şehir :* .....

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. ..... VISA ..... MASTER ..... EUROCARD

Kart No / ..... / ..... / ..... / ..... / Son K. Tarhi / ..... / ..... / İmza :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'nı Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya fakslayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul
Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu